Akbaba

68-18

Seçimin yaklaşması gecekondu yapımını hızlandırdı. — Gazeteler —

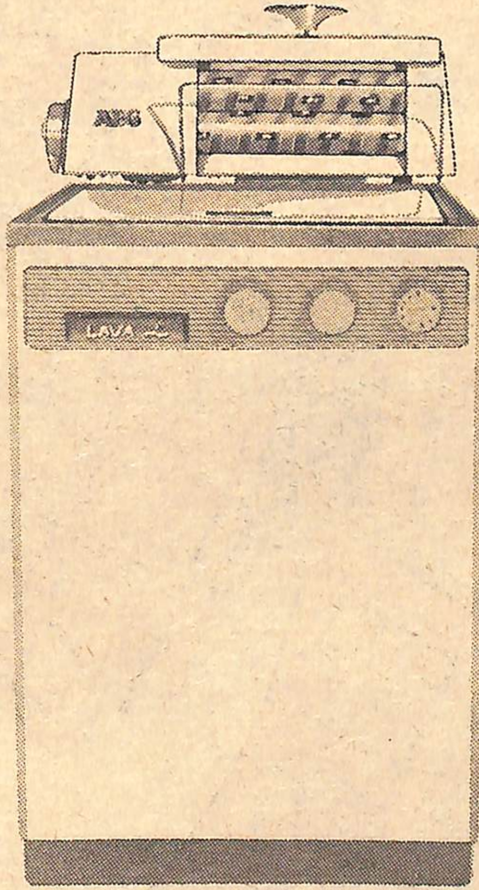
— Merak etmeyin vatandaşlar, yuvanızı yapıyoruz!..

AEG buzdolaplarını
zevkle kullanan
onbinlerce ailenin dikkatine:

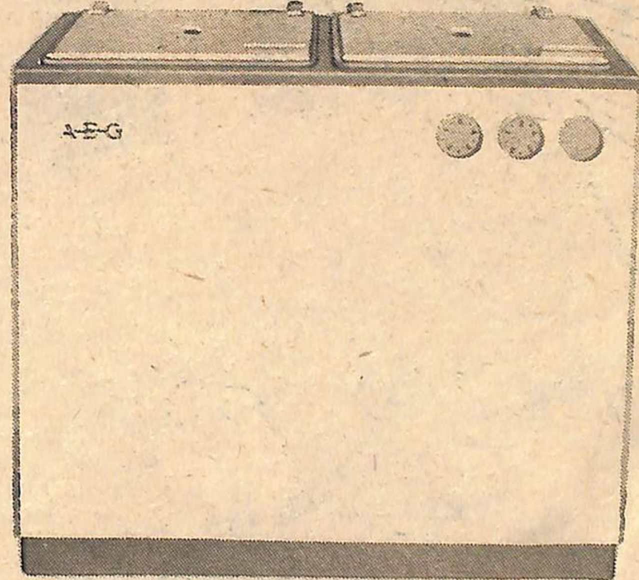
Çamaşır makineniz de AEG olsun, bir derdiniz daha son bulsun!

AEG'nin halen piyasada 2 ayrı model çamaşır makinesi mevcuttur:

Ve ilk defa bu sene piyasaya çıkarılan 1968 model AEG LAVA L
Tam otomatiktir. Yıkama işi bitince ayar edilen dakikaya göre kendiliğinden durur. Merdaneleri ileri-geri hareketli olduğundan çamaşırların sarılması ihtimali katî olarak bertaraf edilmiştir. Ayda 180 lira.

Almanya'da bütün markalardan fazla satılan meşhur AEG LAVALUX
4 dakika içinde bir kazan dolusu çamaşırı yıkar, durular ve kurutarak ütüye hazır hale getirir. Ayda 200 lira.

AEG altın ayarında çamaşır makinesi

(Manajans : 885 — 69)

Akbaba

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 18 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Nisan 1968

Başörtüsü!

BAŞÖRTÜSÜ, tarihimizde yeri olan bir giyim eşyasıdır. Çarşaf ne kadar uzaksa Türk'e başörtüsü o kadar yakındır. Millî Kurtuluş Savaşımızın köylü, kentli, okumuş, cahil, tüm kadınları başörtülü idiler. Kağnı arabasında cephane taşıyan Türk anası başörtülüydü, kucağında top mermisi taşıyan bacı başörtülüydü, aydın Türk kadınını temsil eden Halide Edip hanım başörtülüydü, Atatürk'ün eşi Lâtife hanım başörtülüydü.

Bundan yarım yüzyıl önce, güneş ışığını kafesin ardından gören ve dünyaya peçenin altından bakan Osmanlı kadınlığında, başörtüsü toplumun bağrından kopup gelmiş ilericilik bayrağı gibiydi.

Bugün kara çarşaf, kadınımıza yapışmış siyah bir lekedir elbet. Ama başörtüsü köyden şehire atlamış, kadının günlük hayatına kolaylık olmuştur. Yağmurlu ve soğuk havalarda insanı koruyan, kimi zaman allı güllü basmadan kimi zaman az bulunur ipekliden başörtüsü, namaz zamanı kar gibi tülbent olup büyük annelerin başını da süsler... Paris'ten gelmişi de vardır başörtüsünün; adı eşarp'tır. Ama kökeni nerede olursa olsun, isteyen veya istemeyene bağlıdır başörtüsü... Giyim eşyası bu! İnsana o mu söz geçirecek, insan mı ona hükmedecek· Dileyen geçirir başına, istemeyen çıkarır atar... Güzel havalarda ne gereği var başörtüsünün, kapalı odalarda ne lüzumu var?...

Hele şimdi İlkbahar da geldi. Başının içindeki fikirler gibi saçının her teli özgür olmalı Türk kadınının.. Vatanın dağından bayırından kopup gelen rüzgârlar ağaçların dallarını nasıl okşuyorsa kadınımızın saçlarını öyle okşamalı.. Yağan yağmur toprak anayı nasıl ıslatıyorsa kadınımızın saçını öyle ıslatmalı.. Güneşimizin ışınları denizlerimizin mavi damlacıklarına nasıl vuruyorsa kadınımızın saçına öyle vurmalı.. Tabiat kadar hür ve namuslu olmalı Türk kadınının başı.. Hiç kimse kem gözle bakmamalı ve hiçbir yobaz:

— Başını ört.. emrinin cüretinde sesini çıkarmamalı.

Başörtüsü pratik ve güzel bir giyim eşyasıdır. Ama başörtüsünü yobazlığın kesenkes emri gibi uygulamağa kalktınız mı, artık o bir yeşil bayrak olur memlekette...

Nitekim elli yıl öncesinin ilerici başörtüsü elli yıl sonrasının yobazı elinde savaş bayrağı haline girmiştir. Softalar sağda solda kadınlarımıza telkin ediyorlar:

— Kadın saçını göstermemeli erkeğe!.. Başörtüsüz görünmek ayıptır! Tüm saç ve gerdanı kapayacak biçimde bağlamalı başörtüsünü...

Niçin başörtüsüyle örtünecek kadın? Erkeğin gözlerinden sakınmak için... Oysa Türk kadınının şerefini koruyacak olan Türk erkeğinin bakışlarındaki medenî örtü olmalıdır. Toplum hayatında bu düzeye varmadan «uygar bir millet olduk» diyebilir miyiz?

Başörtüsünü isteyen örter, isteyen örtmez.. Ama başörtüsünü Müslümanlığın vazgeçilmez icabı gibi göstermek yolundaki yobazlar yalan söylemektedirler. Yoktur böyle şey İslâmda!... Aydın Türk kadını böyle ilkel taassuptan çoktan sıyrılmıştır. Ama ne yazık ki İslâm Enstitüsünde sınıfta başörtüsüyle oturmak isteyen bir genç kızımız cemiyet içinde mesele olabiliyor. Öğretmenleri haklı olarak bu duruma müsaade etmiyorlar. Ve softalık rüzgârıyla beslenen bir sürü insan kazan kaldırıyor:

— Nasıl olur! Bir müslüman kızın başından kim çıkarabilirmiş başörtüsünü? İnanç özgürlüğü yok mu? Vicdan özgürlüğü yok mu?

Bakın hele!... Demek ki bir okulda öğretmenlerin karşısına istenilen kılıkta çıkmak ferdin özgürlüğü imiş... Bu özgürlüğe göre yarın başka biri başındaki kalpakla, bir öteki sarıkla, bir yanındaki melon şapkayla ve onun yanındaki kasketle sınıfta öğretmenin karşısına çıkarsa, sırasına oturur defterini açarsa ne diyeceğiz?

Her okulun, kendine göre bir disiplini vardır. Kimse papaz takkesiyle Türkiye'nin Millî Eğitim Bakanlığı lisesine giremez, kasketle sınıfta oturamaz, şalvarla dershanede dolaşamaz. Disiplin olmayan yerde eğitim olmaz. Türkiye Cumhuriyetinin Millî Eğitim Bakanlığı okullarında öğrenciler sınıfta başı açık otururlar. Ne öğretmenlerinden kaçarlar, ne arkadaşlarından... Bunun tersini düşünmek Müslümanlık değil sapıklıktır.

Ama işte bu sapıklık, Cumhuriyetin 45'inci yılında gazetelerimizin birinci sayfalarını ve eğitimcilerimizin nicesini kendisiyle uğraştırıyor...

Yazık şu halimize... Anıt Kabir önüne oturup milletçe ağlasak yeridir.

AKBABA

AKBABA

GELECEK HAFTA

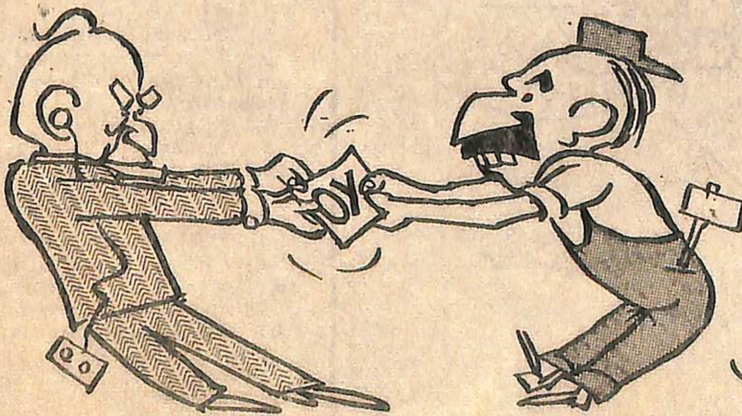
BEŞ Renkli İlâveli

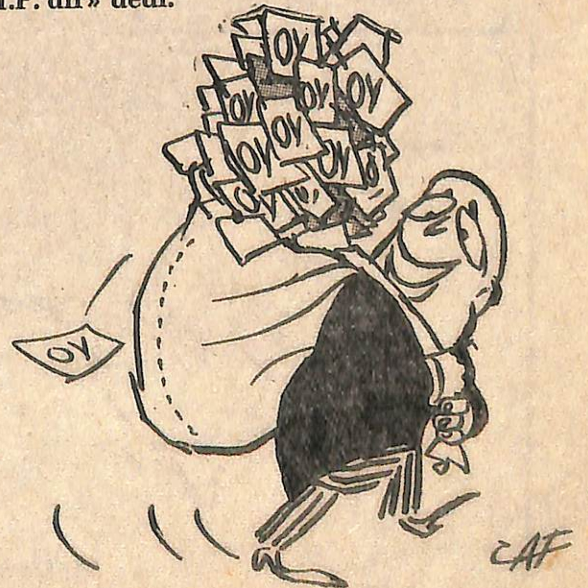
Bahar Sayısı

Bütün sevdiğiniz imzalar en güzel yazıları ve karikatürleri ile bu özel sayıda.

1 Mayıs Çarşamba

İnönü, «Seçimlerde C.H.P.'nin en büyük rakibi T.İ.P.'dir» dedi.

Yazısız

Seçim hazırlığı

Muzaffer İZGÜ

O ufacık kasabanın Belediye Başkanı Abdülfettah Felfeloğlu, cuma namazını kılıp, ellerini havaya açtıktan sonra:

— Ey yüce Tanrım, dedi, senden bi tek dileğim var. Benim başganlık goltuğumu her türlü gazadan, belâdan, afattan, sen goru Yârabbim! Hasmım Mırtaza'yı sen gahreyle, sen alteyle yüce Allahım! Biliyon Allahım, benim nahal çalıştığımı sen biliyon. Bu gasabaya üç dene tükân yapdım, otuz dene akasya fidanı dikdım, gasabanın meydanını çamırdan çirkefden gurtardım, yüz metro yolu, cebimden de yüz pangnot harcıyarak daş döşetdim, mahallelere üç dene çeşme, iki dene yalak yapdırdım, guran gursu binasına belediye kesesinden beş yüz pangnot verdim, kocası esgerde iki avradın bakımını üzerime aldım, caminin dört dene musluğunu onartdım, bi dene de kitabına uydurup belediye kesesinden demirci halısı aldım, Parti başganı geldi, helâli hoş ossun tavuk yidirdim, bizim partili mebuslar geldi, gene helâli hoş ossun guzu yidirdim...

Biliyon Allahım, beş vakit namazında, niyazında, heç bi kimsenin kötülüğünü düşünmiyen bi insanım. Şu başganlığım sırasında maaşımdan gayri, belediyenin kesesinden ikibin lira ya yidim ya yimedim. Mırtaza geçse, çok bi daha yir. Belkim beşbin yir, belkim onbin yir! Sen bilin Allahım işde, sen bilin! Sana da ayan beyan, bu gasaba benden eyi belediye başganı bulamaz!..

Sen dualarımı gabul eyle Yârabbim!...

Abdülfettah, elini yüzüne sürdü, tesbihini sıvazlayıp cebine koydu, cemaatin ardı sıra dışarıya çıktı. O sırada, cemaatin arasında rakibi Murtaza'yı gördü. Gönlü burkuluverdi birden, ama belli etmedi:

— Ne halsın Mırtaza? dedi.

— Eyiyik eyi... Seçim için uğraşıyok!

— Avucunu yala! Bu millet seçmesini bilir, sen ne zannediyon bu milleti? Bu millet gendi için çalışacak adamı da bilir, çalışmıyacak adamı da...

Murtaza:

— Hadi oradan sen de, dedi. Göreceksin bak, bu devre seçimi ben gazanacağım.

— Nirden biliyon?

— Biliyom. Rüyasını gördüm de ondan biliyom.

Abdülfettah gevrek gevrek güldü:

— Aç tavuk gendini darı ambarında zannedermiş, dedi. Galiba gece sırtın açık galmış.

— Ee, göreciyk Abdülfettah, kimin sırtı açıkda galacak göreciyk!

— Heç yokarda Allah yok mu?

— Allahı garışdırma gul işlerine, o rayını gullanmıyor. Sen yeryüzündekilere bak. Sandıkdan çıkabiliyon mu, ona bak!

— Çıkacağız helbet.

Bu kez Murtaza kötü kötü güldü:

— Höh höh höh!... Bu sefer sandıktan deel, kenefden bilem çıkamıyacan.

— Görürük Mırtaza görürük.

— Görürük...

Ayrıldılar... Abdülfettah'ın içine bir kurttur düştü.

«Ulan acep bu adam gazanır mıydı? Gazanır da gazanırdı ha. Yok canım, yokarda Allah yok muydu?»

Başka bir sevgiyle baktı o gün başkanlık koltuğuna. Tahta koltuğun orasını burasını okşadı:

— Zor be, dinime Allahıma bu goltuğu bırakıp getmesi çok zor, dedi.

Efkârını dağıtmak için bir sigara yaktı, odacıya bir de kahve söyletti:

— Dört dene çeşme be! Bi halı be! Guran gursuna beşyüz lira be! Allah yok mu yokarda Allah? Mırtaza ne yapmış? O namaz gılıyorsa, ben de gılıyom. O oruç dutuyorsa, ben de dutuyom. Zekâtsa veriyoruk, fitreyse ha keză... Namahreme bakmadık heç... Amma Mırtaza bahmıştır. Allah bilir, yaşı benim gibi elliyi geçdi, ëlân da bakar belkim. Eh, sen bilin Allahım, sen bilin!

Kahveyi getiren odacı:

— Başkan beg, dedi, sizi bi avrat görmek isdiyo.

— Avrat mı, ne hal bi avrat?

— Avrat işde başganım, gafası var, ayakları var. Hemi de yabancıymış.

— Söyle gelsin!

Biraz sonra içeriye çarşaflı, ağzı burnu kapalı bir kadın girdi.

Abdülfettah:

— Gel hemşire gel, dedi. Şööle otur hele, neymiş derdin söyle!

Kadın, sandalyenin birine ilişiverdi:

— Abdülfettah efendi, dedi, sizin çok iyi bir insan olduğunuzu söylediler. Ben buraların yabancısıyım. Sizin kasabanın bir köyünde akrabalarımız vardı, onların yanına gelmiştim... Kocam Almanya'ya gitti, iki tane çocuğu yüzüstü serdi, beni bu genç yaşımda perişan etti.

Bu sırada kadının peçesi yana kaymış, yeşil gözleri, kalın etli dudakları ortaya çıkmıştı.

— Eee gızım? dedi Abdülfettah efendi.

— Köyde akrabalarımı bulamadım. Onlar da çalışmak için Adana'ya gitmişler. Ben onlardan para alıp da, tekrar memleketime gidecektim. Köyde vaziyeti muhtara anlattım, hiç oralı bile olmadı. Şimdi çok sıkıntıdayım.

— Ya öyle mi gızım... Çok yazık çok... Namıssızmış gocan.

— Hem de nasıl?

— İnsan böyle genç bi avradını, iki dene çocuğunu nasıl bırakır da geder. Hadi getdin a deyyus, ekmek paralarını gönderseydin ya!...

— Şu genç yaşımda, dedi kadın ve biraz daha açıldı.

Abdülfettah, kadının diri göğüslerine bakarak:

— Ya ya!... dedi... Dedi ama, hemen de başını pencereden yana çevirdi.

— Dimek sen şindi bizden para isdiyon?

— Varsa, yol parası kâfi.

Kadın, biraz daha çarşafını aşağıya doğru kaydırdı.

Abdülfettah:

— Bi gazoz içen mi? diye sordu.

— İçerim Abdülfettah efendi.

— Kâzım, bi gazooz! İşde böyle gızım ya, namıssız oluyor bazı erkekler. Böyle gül gibi avradı bırakıp da get!

— Gitti Abdülfettah efendi. Hiç düşünmez mi bu adam? İnsan hiç olmazsa iki yılda bir kere gelir değil mi, gideli dört yıl oldu, bırak gelmeyi, ne bir mektup, ne de bir selâm... Aklına gelmez mi acaba, bu da kadındır, gençtir, sıhhatlidir...

— Ya ya, genç ya, maşallah eyicene de gençmişin ya...

— Şimdi kalksan, bir erkekle konuşsan, hemen kulp takarlar. Kocasını boynuzlu etti derler, ama bilmezler ki, bu da kadındır, onun da...

Kadın devam etti:

— Vallahi çok geceler uykum kaçıyor Abdülfettah efendi. Sağıma dönüyorum uyku tutmuyor, soluma dönüyorum uyku tutmuyor...

Abdülfettah efendi yutkundu...

Kadın konuşuyordu, konuştukça da Abdülfettah efendinin gözünde kadın değil, bir huri kızı olup çıkıyordu...

«Amanın ne gözel gaşları, ne gözel gözleri var bu gızın?»

Hele gazozu içerken, o dudakların büzülüşünü görünce, Abdülfettah efendi âdeta kendinden geçti...

Kadın gazozu içtikten sonra:

— Vallahi Abdülfettah efendi, dedi, siz yaşlı başlı bir insansınız diye bunları anlattım, yoksa...

— Tabii gızım, tabii... Ağnat ağnat, için açılır, guş gibi hafiflen.

Kadın anlattı, Abdülfettah efendi yutkundu.. Kadın anlattı, Abdülfettah efendi yutkundu. Sonunda kadın:

— Akşam olacak nerdeyse, acaba yarın gitsem? dedi.

— Olur gızım olur, yarın get. Ben sana yüz pangnot da veririm.

Kadın kalktı, Abdülfettah efendinin elini tuttu. Ne kadar güzel, ne kadar yumuşaktı bu eller...

— Olmaz gızım olmaz!

— Verin öpeyim ellerinizi. Sağ olun, varolun!

— Sen de sağol gızım, sen de varol... Valaha bizim gasabada utel yok. İstersen gel seni bizim eve götüriym bu gece.

— Sağol Abdülfettah efendi. Ver elini bir daha öpeyim! Maşallah, ne de sert ellerin varmış senin böyle. Çok da kuvvetlisindir galiba? Baksana şu pazulara!

Abdülfettah efendi, nerdeyse oracığa düşüp bayılacaktı...

— Gençliğinde de çok yakışıklıymışsın sen!

— Heh heh heh, öyleydik, amma şindi çapdan düşdük.

— Gözlerin de güzel.

— Gozlerim mi didin?

— Gözlerin ya... Acaba ben bu gece burada yatamaz mıyım Abdülfettah efendi? Gitmeyim evinize, her türlü dedikodudan korkarım da...

— Olur gızım olur, nah bu benim maham odasına bi yatak getirrik, olur biter.

— Verin elinizi öpeyim!

Artık kadının el öpmesi Abdülfettah efendinin de hoşuna gitmeğe başlamıştı:

— Öp gızım öp, dedi.

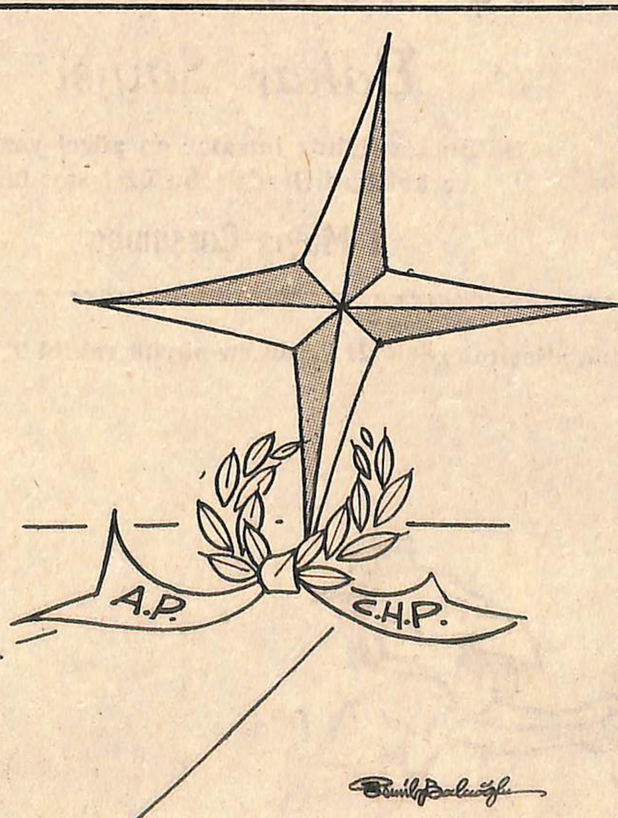
— Maşallah, bu bilekler ne böyle Abdülfettah efendi?

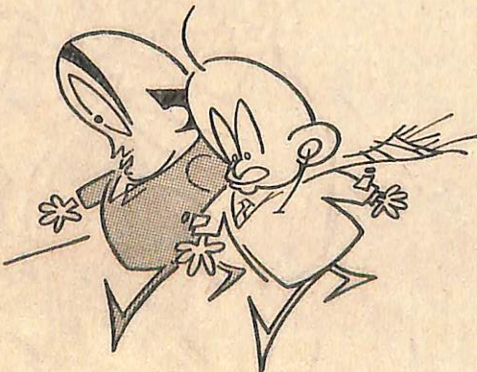
Abdülfettah efendi, gevrek gevrek güldü:

— Bileklerim mi didin? Genç iken heç bi kimse bükemezdi bu bilekleri. Hoş şindi de bükemezler ya...

Evden bir yatak getirildi, mesaiden sonra makam odasına odacı tarafından serildi. Kadın:

— Ne olur kapıyı üstümden kilitleyin Abdülfettah efendi, dedi, anahtar sizde olunca rahat uyurum.

— NATO'nun yıldönümü kutlandı. —

1968 YILINDA

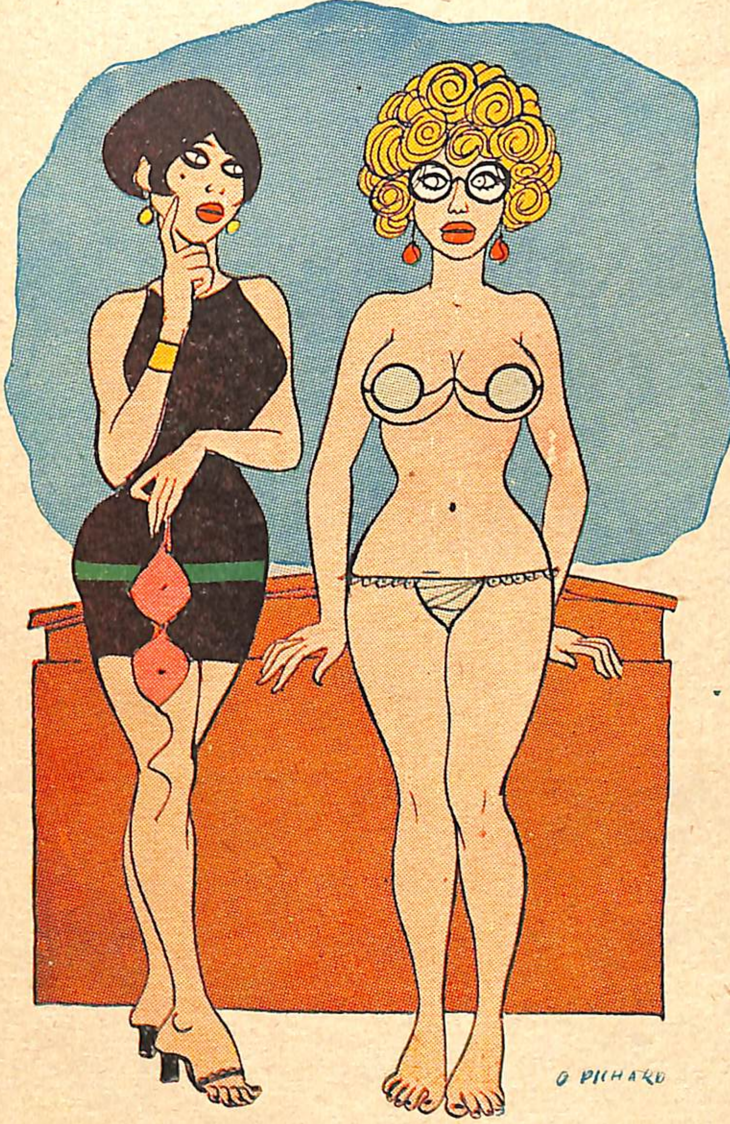

MİLYONLARDAN BİR DEMET

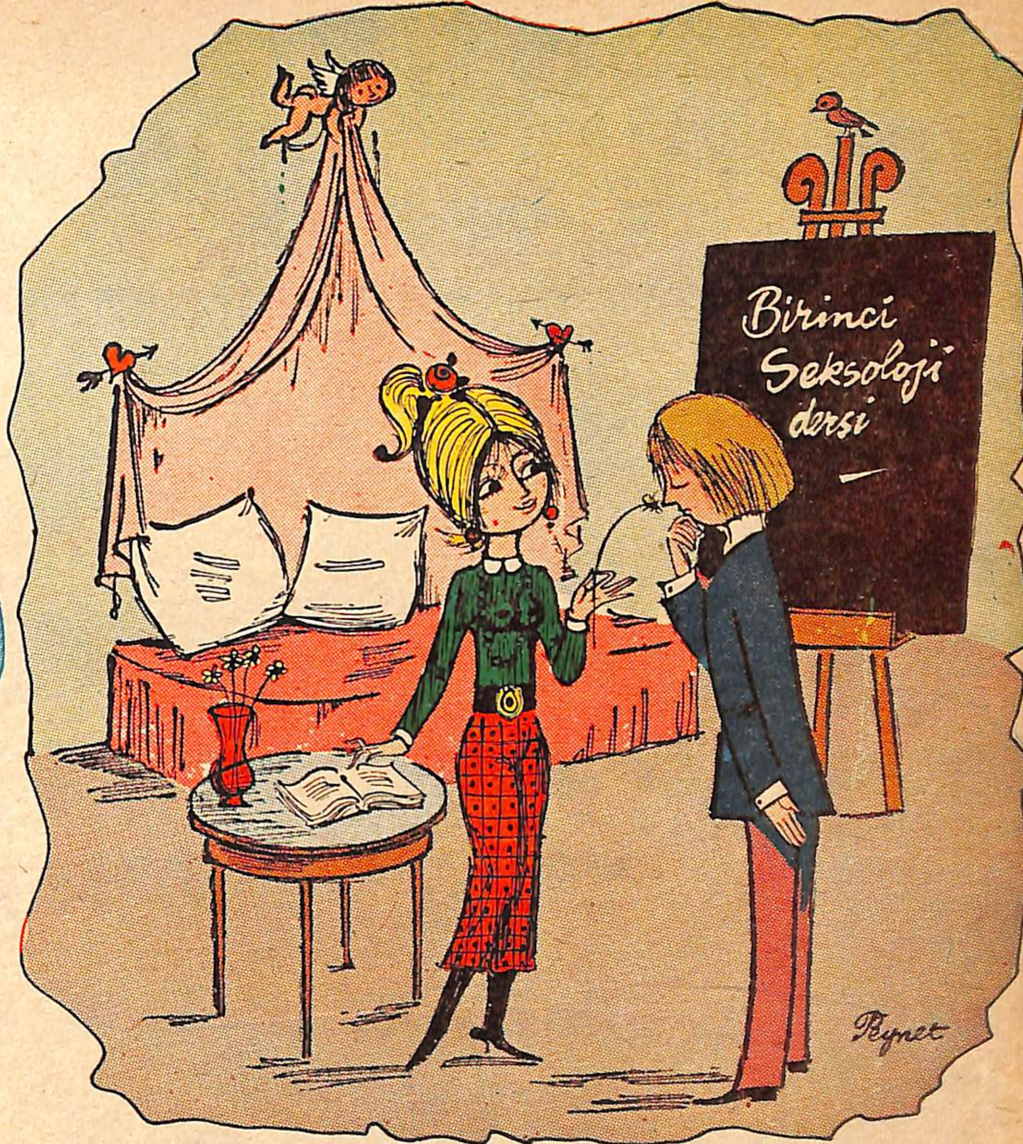
T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın : 10113 — 79)

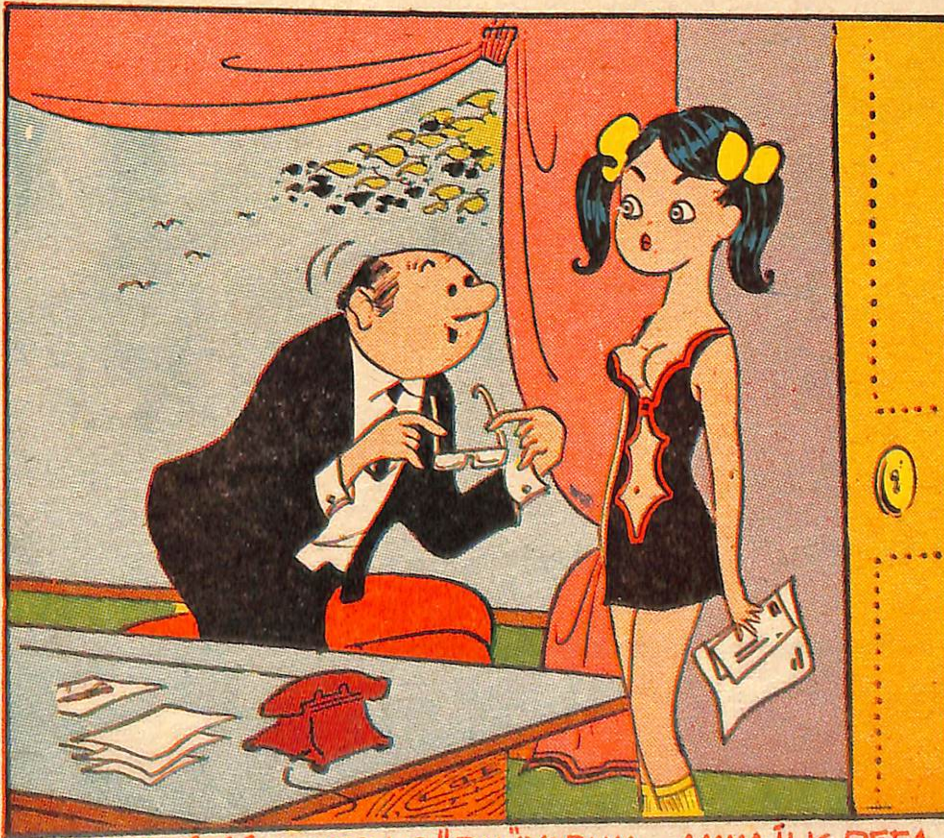
Akbaba

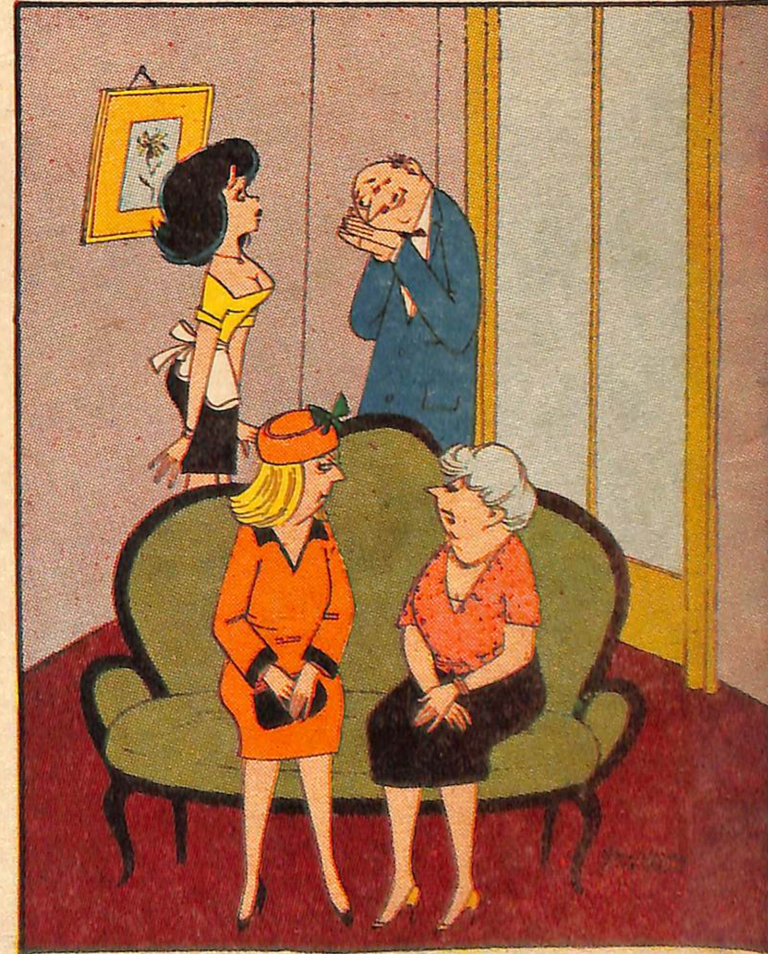
— GÖZLÜKLERINIZ NE KADAR UYDU.. IKISINI DE AYNI ANDA ÇIKARABİLİRSİNİZ !..

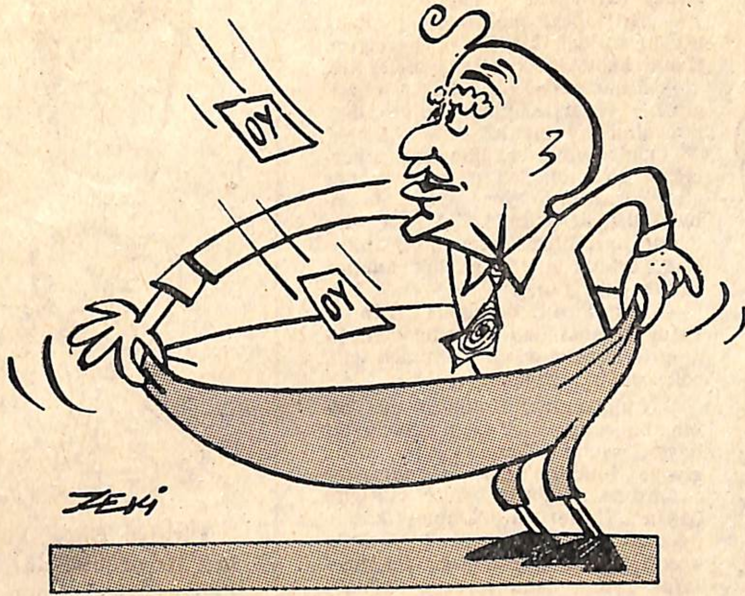
— FARZEDELİMKİ BEN BİR ÇİÇEĞİM , SİZ DE BİR KELEBEKSİNİZ . KELEBEK ÇİÇEĞE NE YAPAR ?..

— HAYIR SİZİ İLK DEFA GÖRMÜYORUM ... AMMA İLK DEFA OLARAK ÇOK ZEVKLİ BİR ELBİSE İÇİNDE GÖRÜYORUM!..

— BU ECNEBİ HİZMETÇİLERLE ANLAŞMANIN GÜÇLÜ
DE HERŞEYİ HAREKETLERLE BELİRTMEK ZO-
RUNDA KALMAMIZ !..

İnönü: «C.H.P.'nin seçim şansı geniş» dedi. — Gazeteler —

— Pekiyi gızım, pekiyi...

— Senin omuzların da çok genişmiş Abdülfettah efendi!

— Omuzlarım mı?

O gece Abdülfettah efendinin gözüne uyku girmedi. O yana döndü uyuyamadı, bu yana döndü uyuyamadı. Sigara üstüne sigara içti. Sonunda yataktan çıktı, şalvarını giydi, ceketini üstüne geçirdi. Karısı sordu:

— Nirye gediyon herif?

— Hele avrat gasabayı gece gözüynen bi tefdiş ediym. Gündüzün görmediğini, insan gece daha bi rahatlıknan görüyor.

— Gazanın bire herif, heç korkma gazanın!

— Gazanın dimesi golay avrat!

Sokağa çıktı, akasyalı yolu boydan boya geçti, meydanlığa geldi. İn cin yoktu ortalıkta... Ayakları onu belediye binasına doğru çekiyordu. Ne ettiyse olmadı, ayaklarına söz geçiremedi.

— Hele bi de binayı tefdiş ediym, diyerek, cebindeki yedek anahtarla binanın kapısını açtı. Ayaklarının ucuna basarak yukarıya çıktı. Odaları gezdi. Olur ki bir pencereyi unutur açık bırakırlar, çarpar kırılırdı, yazıktı milletin parasına...

Ama ayakları onu makam odasına doğru sürükledi:

— Hele bi de maham odasını tefdiş ediym, dedi.

Kapının anahtarını çevirdi:

— Uyuyon mu gızım? dedi.

Yeşil gözlü kadın, pencereden vuran ay ışığının altında yarı çıplak yatıyordu:

— Seni bekliyordum Abdülfettah efendi, diye fıkırdadı.

— Ne, beni mi bekliyordun?

— Seni ya arslanım!

— Amanın gurban olurum ben saa!

— Haydi gel gel!...

Abdülfettah efendi yutkuna yutkuna kadının yanına sokuldu:

— Gıız, gözel gız, dedi.

— Söyle bi tanem!

— Ah gurban olam ben saa, cügerimin içi.

Daha kadına elini uzatmamıştı ki, kapı birdenbire açıldı. El fenerleri odayı gündüz gibi aydınlattı. Belki onbeş-yirmi kişi vardı gelenler. Abdülfettah efendinin rakibi Murtaza da en önlerindeydi. Kahkahayla gülerek:

— Gördün mü Abdülfettah, dedi, şindi sen bu yüz garasından sonam, hemi de maham odasında işlenen bu yüz garasından sonam, deel sandıkdan çıkmak, artık kenefden bilem çıkaman. Dutun ula zabdı!...

Abdülfettah hiç çıkmadı yataktan. Yorganı tepesinden aşırdı. Kadın, giyindi, milletin şaşkın bakışları arasında kuş gibi uçtu gitti merdivenlerden. Ve meydanlıkta duran cipe bir solukta vardı. İçine atladı.

Şoför:

— Aldın mı gız Murtaza'dan beş bini? dedi.

Yeşil gözlü kadın cevap verdi:

— Dünden aldım, sür, durma!...

Muzaffer İZGÜ

YELPAZE

REFİK ERDU[...]

Meşe «Konstrüksiyon»

HAKSIZ düzenlerin akıllı avukatları tarafından ileri sürülen bir ince yutturmaca vardır. Derler ki:

— İnsanlığın ilerlemesi yolunda, gerçekleştirilmiş bütün yüce işleri her zaman ve her yerde çoğunluğun sırtından geçinen mutlu azınlıklar başarmışlardır. Eski Yunanistan ahalisinin büyük çoğunluğu olan köleler sabah akşam didinerek efendilerine boş vakit ve rahat hayat sağlamasalardı, o felsefe ve sanat güneşi doğabilir miydi?

Aslında, geçmişteki toplumlara uygulandığı vakit bu sözde bir gerçek payı yok değildir. Bazı mutlu azınlıklar çoğunluğun iliğini emmişlerdir ama, o arada güzel yaşama ustalığının örneklerine katkılarda bulunmuşlar, yeni duygu ve zevk üslûpları yaratabilmişlerdir.

Gelgelelim söz konusu iddianın bugün için hiçbir geçerli tarafı yoktur. Çağımızda teknoloji o kadar ilerlemiştir ki, toplumlarda kimsenin ezilip suyunun çıkarılmasına hacet kalmadan herkese yaratıcılık fırsatları sağlanması mümkündür.

Türkiye'de ise bugün iki katlı bir rezalet var. Küçücük bir azınlık hem çoğunluğun sırtından gerçekten ölçüsüzce geçiniyor, hem de bunu yaparken —yeni üslûplar yaratabilmek şöyle dursun— yaşantısının her alanında yabancı taklitçiliğine saplanarak ülkemizin bütününü maymunca özentilerin maskaralığına sürüklüyor.

Büyük şehirlerimizdeki «kibar» çevrelerin insanlarının yaşayışlarına bakın.

Hanımların binlerce ve binlerce liraya patlayan elbiselerinin kaçında bir Türk giyiniş üslûbu yaratma hevesinin izi var?

Bu kimselerin gece hayatları, partileri, kokteylleri falan hangi bakımdan Batı'daki o çeşit eğlencelerin silik birer kopyesi olmaktan öteye gidebilir?

Boğaziçi kıyılarını paylaşan milyonerlerimizden kaçı eski yalıların nefis çizgilerinden yararlanmayı akıl ediyor? Ev diye birer zevksizlik ve görgüsüzlük örneği yaratmaktan kaçı kaçınabiliyor?

Geçenlerde gazetelerde tam sayfa bir «Satılık Villâ» ilânı çıktı. Bilmem ilânı alıcı gözüyle incelediniz mi?

Bendeniz inceledim Hattâ gidip gezdim «villâ» yı. Acı acı gülmemek için dudaklarımı ısırarak...

Gördüklerimi bir bir anlatmaya Akbaba'nın bütün sayfaları yetmez. Ondan vazgeçeyim de, sadece ilâna birlikte göz gezdirelim.

Garip bir dil ve imlâ ile anlatılan özellikler:

Bahçenin önü «paladiyen» mermer döşeli. Geceleri bahçe «plexiglas» fenerlerle aydınlatılıyor. Ayrıca «alüminyum profilden, betopen dökümlü» kış bahçesi mevcut. «Enfraruj» sistemle ısıtılıp aspiratör ve vantilâtörlerle soğutulan özel sinema salonunun «fuayyesi,» «lâvabo dairesi» ve «Amerikan-Barı» var. İçten ve dıştan otomatik düğmelerle açılıp kapanan garaj kapısı, özel filtre motörlü yüzme havuzu bitişiğindeki «personel evinde» oturan hizmetkârların emeğine ihtiyaç göstermiyor. Formika dolaplı ve türlü marifetli mutfağın «difrizi» de eksik değil.

Üç yatak odasının her biri başka âlem. Birincisi «Provincial» stilde. Her tarafı «Fransız pembe opalim lâmbalar» ile süslü. İkincisi «Ligure İtalyan,» üçüncüsü ise «Neo-klâsik Amerikan stilde.» İçinde «lâke komodinler, şifoniyer ve baldequin örtülü» karyola var.

Çalışma odası derseniz, «Régence stilde.» Telefonları bile «Régence.» (Telefonun icadının tarihini düşünürseniz bunlar gerçekten bulunmaz birer antika!) Çalışma odasında özel içki dolabından başka, «duvarlarda gizli ve şifreli kasalar» da mevcut.

Öteki salonlarda, antrelerde, merdiven başlarında ve altlarında «altın varak yaldız Louis XV takımlar» mı istersiniz, «İtalyan Louis XV şömineler» mi, «markitöri» sehpalar mı, «Bleu-Blanc» vazolar mı, «Epoque Verni-Martin» vitrinler mi, yoksa özel motörle tavandan alçaltılıp yükseltilebilen avizeler mi...

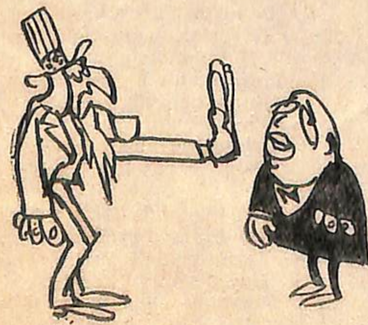
Belirtildiğine göre iç «dekorasyon meşe lambri zevki ile» düzenlenmiş. Ayrıca üst kattan aşağıya «meşe konstrüksiyon bir merdivenle» inilmekte imiş.

Eşyanın ve çeşitli «kolleksiyonların» ballandırıla ballandırıla anlatılışında şu milletlerin sözü geçiyor: Alman, İtalyan, Fransız, Amerikan, Rus, Çin, Japon, İranlı, Danimarkalı, Çekoslovak, Macar...

Ilâç için, bir tek kere bile «Türk» yahut «Türkiye» lâfı edilmiyor tam sayfalık ilânda!

Şimdi gelin de, Türkiye'deki mutlu azınlığın bir millî zümre olduğunu iddia edin bakalım...

Vallahi insanı meşe konstrüksiyon sopayla döverler.

Amerika, Türkiye'ye karıştı...

Amerika, Vietnam'a karıştı...

Ve Amerika karıştı!...

Faruk Beyciğim

ADNAN VELİ

— Alo!... Neresi orası?
— Fenerbahçe Kulübü...
— Başkan Faruk Ilgaz beyi rica ediyorum.
— Faruk Ilgaz ben'im... Buyurun efendim.
— Faruk bey, siz misiniz?
— Evet, ben'im... Siz kimsiniz?
— Ben, Belediye Başkanı Faruk Ilgaz...
— Oooo Faruk beyciğim!... Nasılsınız bakalım?
— Teşekkür ederim Faruk beyciğim...
— Evvelâ tebriklerimi arzedeyim. İstanbul'a ve İstanbullulara hizmet yolunda yüklendiğiniz görevin yorgunluğu yanında, elbette bir şerefi de vardır. O itibarla, Belediye Başkanlığınızı yürekten tebrik ederim Faruk beyciğim...
— Ah, çok teşekkür ederim Faruk beyciğim... Ben de sizi tebrik edeyim. Çünkü Fenerbahçe Kulübünün başkanlığını kazanmışsınız.
— Çok teşekkür ederim Faruk beyciğim... Kazandık başkanlık seçimini... Şimdi Fenerbahçe'yi şampiyon yapmanın mücadelesi içindeyiz.
— Fenerbahçe inşallah şampiyon olur Faruk beyciğim...
— Çok teşekkür ederim Faruk beyciğim...
— Siz Belediye'ye ne zaman uğrarsınız acaba Faruk beyciğim?
— Kulübün işlerini yoluna koyayım da, elbette uğrayacağım Faruk beyciğim... Siz kulübe ne zaman gelirsiniz?
— Belediye'nin işlerini yoluna koyar koymaz, hemen kulübe geleceğim Faruk beyciğim...
— Faruk beyciğim, sizden bir istirhamım olacak benim.
— Estağfurullah Faruk beyciğim. Buyurun...
— Faruk beyciğim, gazetelerin yazmasına göre, sayın Başbakanımız, siz Belediye Başkanı olur olmaz, hemen İstanbul için 48 milyon lira tahsis etmiş.
— Etti, Faruk beyciğim...
— Bütçenin hangi faslından tahsis etti acaba Faruk beyciğim?
— Bütçenin «Partiliden partiliye âtıfet» faslından tahsis etti Faruk beyciğim...
— Peki Faruk beyciğim, duyduğuma göre rahmetli Haşim İşcan'ın teşebbüsleri sonunda bu paranın verilmesi takarrür etmiş imiş. Doğru mu acaba?
— Olabilir Faruk beyciğim... Ancak, benim Belediye Başkanlığına gelişim, paranın verilmesini kolaylaştırmıştır.
— Kabul ediyorum Faruk beyciğim... Şimdi zâtı âlinizden bir şey sormak istiyorum.
— Buyurun Faruk beyciğim.
— «Komşuda süt pişer, kokusu bize düşer» kabilinden, bu 48 milyon liradan Fenerbahçe Kulübüne bir şey düşmiyecek mi Faruk beyciğim?
— Ne gibi Faruk beyciğim?
— Meselâ, Fener Stadının karşısından, spor tesislerine giden caddenin asfaltlanması gibi Faruk beyciğim...
— Sayın Faruk beyciğim, o kadarcık bir hizmeti, elbette kendimize vazife sayarız... Gelgelelim, bu 48 milyon liranın harcanacağı yerler bellidir. Sizden bir ricada bulunayım. 2 Haziranda yapılacak Belediye Seçimlerine kadar dişinizi sıkacak olursanız, seçimden sonra ben o yolu muhakkak beton asfalt yaptırırım Faruk beyciğim... Malûm ya, şimdiki sıfatım Belediye Başkan Vekilliğidir. 2 Hazirandan sonra Belediye Başkanı sıfatını alacağım. O tarihten sonra «İstanbul'un Millî İradesi» ile sandıktan çıkınca, işleri yürütmek, benim için çok daha kolay olacak.
— Peki, 2 Haziran seçimlerini kazanabilecek misiniz bakalım, Faruk beyciğim?
— Bundan şüpheniz mi var Faruk beyciğim?
— Seçimin sonucu, şimdiden kestirilemez demek istiyorum Faruk beyciğim.
— Nasıl kestirilemez Faruk beyciğim? İstanbul'da Belediye Başkanlığı için, Halk Partisi İnönü'yü bile aday gösterse, gene seçimi Adalet kazanır Faruk beyciğim.
— Ondan şüphem yok Faruk beyciğim... Adalet Partisi kazanır ama, Adalet Partisinin Başkan adayı siz olabilecek misiniz bakalım?
— Başka kim var Faruk beyciğim?
— Bir kere, doğum doktoru Fahri bey var, Faruk beyciğim...
— Fahri bey, benim gibi popüler bir insan değildir Faruk beyciğim. Kendi kabuğuna çekilmiş bir zattır.
— Aman nasıl olur Faruk beyciğim?... Vaktiyle, namı dillere destan olmamış mıydı?
— Onlar unutuldu bile, Faruk beyciğim... Şimdi benim resmim her gün gazetelerde yer alıyor. İstanbul'a da, şu önümüzdeki kısa süre içinde bazı hizmetlerde bulunabilirsem, ortada hiçbir güçlük kalmaz Faruk beyciğim.
— Peki Faruk beyciğim... Bir de Ertuğrul Adalı'dan söz ediyorlar. Onun da Başkan adayı olabilmek için, çok çalıştığı söyleniyor.
— Çalışabilir... Hakkıdır da... Ama, bu çalışmalar, ne derecede bir başarı sağlar? Onun takımı, daha ziyade, İstanbul'daki doğulu yurttaşlardır. Halbuki benim taktiğim başka... İlçelerden yoklamayı kazanmak lâzım. Bunun için de kesenin ağzını açmak lâzım. Ben, yoklamalarda oyunu bana verecek olanlara ikişer bin lira ödemeyi göze aldım. Ertuğrul Adalı bunu yapabilecek mi bakalım?
— Orasını bilemem Faruk beyciğim... Gelgelelim bu işe, kolay para yetişir mi?
— İyi ama, ben de bunca apartmanları, bunca serveti ne için yaptım Faruk beyciğim? Böyle günde harcamak için... Kaldı ki, İstanbul'da beni yürekten sevenler de az değil.
— Çok teşekkür ederim Faruk beyciğim... Ben de Belediye Başkanı seçilince, Fenerbahçe'ye neler yapacağımı fiilen göstereceğim.
— Çok çok teşekkürler ederim Faruk beyciğim... Geçen gün Başbakan İstanbul'a geldiği zaman, kendisiyle seçimler konusunda, bir konuşma yaptınız mı?
— Türlü çeşitli konularda fikir teatisinde bulunduk Faruk beyciğim. Başbakan beyfendi, bir mesele hakkında anket yapıyormuş da, birçok partililere sorduğu gibi, bana da bazı şeyler sordu.
— Ne gibi şeyler sordu Faruk beyciğim?
— Bir hocaya verilecek altın madalyanın kaç ayar olması gerektiğini bana sordu, Faruk beyciğim...
— Siz ne cevap verdiniz Faruk beyciğim?
— Partimizin istikbali, bu madalyanın ayarına bağlı olduğu için, bu konuda çok hassas davranmalıyız ve ayarı 24'ten aşağı katiyen düşürmemeliyiz, diye cevap verdim Faruk beyciğim...
— Çok doğru söylemişsiniz Faruk beyciğim... Siz âdeta, Belediye Başkanı olarak yaratılmışsınız.
— Teşekkür ederim iltifatınıza... Siz de âdeta Fenerbahçe Başkanı olarak yaratılmışsınız Faruk beyciğim...
— Sağ olun Faruk beyciğim... İltifatınız beni minnettar etti.
— Gerçeği söylüyorum Faruk beyciğim. Belediyeye teşrif edin de, şöyle oturup rahat rahat konuşalım Faruk beyciğim.
— İlk fırsatta elbet gelirim Faruk beyciğim... Ama sizi de kulüpte muhakkak bekliyoruz.
— Ben de ilk fırsatta gelirim Faruk beyciğim.
— Şeref verirsiniz Faruk beyciğim...
— Faruk beyciğim!...
— Buyurun Faruk beyciğim...
— Görüşlerimizde tam bir beraberlik bulunduğunu görmekten memnun oldum Faruk beyciğim.
— Buna ben de sevindim Faruk beyciğim...
— Görüşelim Faruk beyciğim...
— Tabii görüşelim Faruk beyciğim...
— Sizi telefonda fazla rahatsız etmiyeyim Faruk beyciğim.
— Estağfurullah Faruk beyciğim.
— Haydi, şimdilik Allahaısmarladık Faruk beyciğim...
— Güle güle... Hürmetler ederim Faruk beyciğim...

Cafer Zorlu'nun Başarısı

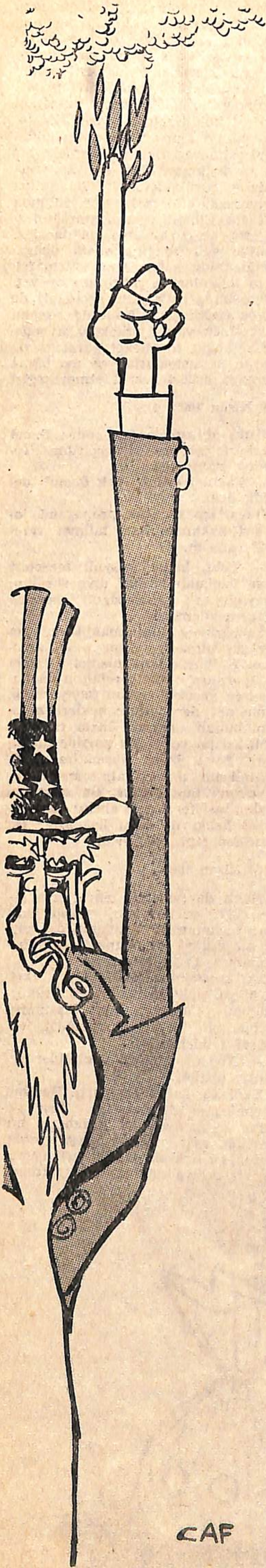

Türkiye Spor Yazarları Derneğinin düzenlediği «Türkiye Spor Yazarları Armağanı» yarışmasında, «Bizim Takım» dan CAFER ZORLU spor karikatürü dalında birincilik kazandı. Değerli karikatüristimiz CAFER ZORLU'yu candan tebrik eder, nice başarılar dileriz.

Bir kaleci, polis oldu. — Gazeteler —

Yazısız

Amerikan parmağı!

7 gün

PAZARTESİ

Dördüncü bomba!

Kimi, «Nisan bir» dedi. Kimi, «Siyasî manevra» diye niteledi ve Amerika yüzünün akı ile asrın dördüncü büyük bombasını da başarıyla denedi. Bunları, keşif tarihlerine göre şöyle sıralayabiliriz:
Atom bombası...
Hidrojen bombası...
Kobalt bombası...
Ve Johnson'un Başkanlıktan çekileceğini açıklaması!

SALI

Yapılır ama...

Belediye Hastanesinde başarıyla gerçekleştirilen insandan insana böbrek nakline rağmen hâlâ, «Bizde organ nakli yapılabilir mi, yapılamaz mı» tartışması devam ediyor. Doktorlarımızın bir kısmı, «Bu bir cinayettir, sorumlular hakkında derhal soruşturma açılmalıdır» diye feryat ederken, bir kısmı da, «İstersek Türkiye'de kalb nakli bile yapabiliriz» diyor.

Onlar münakaşalarını sürdürürken, böbrek ameliyatı geçiren hastanın sağlık durumunu yakından izleyen gazetelerimiz de, şu haberi veriyor: «Tahsisat bittiği için hastaya yedirilen pilici, başhemşire kendi parası ile aldı.»

Haydi bakalım, hep beraber düşünüp karar verelim. Tartışan gruplardan hangisi haklı? «Bizde de organ nakli yapılabilir» diyenler mi, yoksa karşı tezi ileri sürenler mi?

Biz, ikincisinden yanayız. Baksanıza bir böbrek değişti, koskoca Belediye Hastanesinin tahsisatı bitti. Ya boş bulunup da kalb nakline kalkışılsaydı?... Her halde şöyle bir haber okurduk gazetelerde: «Bütçesinde metelik kalmayan Sağlık Bakanlığı, borç almak için Dünya Sağlık Teşkilâtına müracaat etti!»

ÇARŞAMBA

İnsan denen meçhul

«Sulh için asker» dediler, yüzbinlerce askeri Vietnam'a gönderdiler.

«Sulh için silâh» dediler, ikiye bölünen Vietnam'ı cephaneliğe çevirdiler.

«Sulh için savaş» dediler, Vietkong'un üstüne yüzbinlerce ton bomba indirdiler.

Oysa, Başkan Johnson'un bir kaç damla gözyaşı ile sulhu temin ettiler!

PERŞEMBE

Ortada kalanlar

Bir fotoğraf, bir haber... Olayın önemli bir yönü yok. Şimdiye dek benzerini pek çok gördüğümüz olaylardan biri. Ana ile baba Emniyette buluşunca, zavallı yavrular ortada kalmışlar.

Peki büyükler neden Emniyete alınmış? Polis kayıtlarına göre baba huysuz, ana hırsız! Hiç suçları yokken gazete sayfalarına geçen yavrular ise, doğuştan bahtsız!

CUMA

Neden kurulur?

Y.T.P. Senato seçimlerine katılamıyor.

Oysa seçimlere katılıp, Parlâmentoya temsilci sokabilmek için kurulur bir parti.

G.P. teşkilâtı olmayan illerde seçimlere katılamıyor.

Oysa önce teşkilât işini halleder bir parti.

B.P. seçimlere katılamıyor.

İnsanın, «Peki kuzum, madem seçimlere katılamıyacaksınız, ne diye parti kurarsınız?» diye soracağı geliyor ama, alacağı cevaptan korkuyor.

Ya, «Seçim için değil birader, geçim için...» derlerse?...

CUMARTESİ

Bir kurşunun marifeti

Kennedy öldürüldü, dünya barışı tehlikeye girdi.

Zenci lider Luther King öldürüldü. Amerika birbirine girdi!

Şehirler yanıyor, insanlar ölüyor, binalar çöküyor. Düşmanın bile Amerika'ya yapamıyacağı bu zararı, Amerika'lı bir beyaz attığı tek kurşunla nasıl da beceriyor!

Yapışık kardeşler

M. P.'ye giren Elmalı, Bölükbaşı'nın yardımcılığına getirilmiş.

Din ile devlet işleri, son zamanlarda iyice kaynaşmıştı birbirine. Elmalı'nın M.P. Genel Başkan Yardımcılığına getirilmesi, bu sıkı fıkılığın son belgesi.

Mesleğinde ilerlemek isteyen din adamı siyasî partiye giriyor, mesleğinde sivrilmek isteyen politikacı, cami kapılarında tekbir getiriyor!

PAZAR

Yerli nakil

«100 bin lira değerinde sahte beşyüzlük bulundu.»

«Esrar diye kına satmaya kalkışan bir sahtekâr tutuldu.»

«Kaçak mal diye etiketini değiştirdikleri yerli malını yüksek fiatla satmaya çalışan bir şebeke tutuldu.»

Emek verilen her iş mübarektir derler. Ne yapalım, elâlemin başarısı fizikte, kimyada, fende; bizimkisi «Sahte» de...

Pek emek de istemez

«Seçim sloganımız refah olacaktır» diyen G.P. sözcüsü, memleket refahı için çalışacaklarını vadetmiş.

Başaramamaları için bir sebep yok ki. Onlar üç harflik «Ref» hecesini gerçekleştirsinler yeter. Geri kalan «Ah» ı, nasıl olsa millet yıllardır çekiyor!

«Ref» onlardan, «Ah» bizden; artık patlarız refahımızdan!

Amerika'nın yeni gökdelenleri!

Başkan Johnson'un ...ere adaylığını koyma... ...laması, öte yandan içi... ...rı solcuların NATO'ya a... ...phe alması, bunların yanı ...aşamızın, Haziran seçimlerine ...e «Ortanın solu» sloganı ile katılacağımızı açıklaması ithalâtı baltaladı, ihracatı baltaladı, anlayacağınız bir gün içinde memleket ekonomisini felce uğrattı! Beş iş yerimizin yirmidört saatlik bilânçosu: Siftah yok!

Eşim:

— Kazanmak isteyen insan parti toplantılarını değil, ticarî gelişmeleri izler, diye başımın etini yiyor.

Kadın milleti bu... Meselelerin derinliğine inebilir mi? Yahu millî kaderimizi tâyin edecek seçimler gelip çatmış, Amerika Vietnam'daki savaşı yavaşlatmış, üye devletler NATO'nun geleceğini görüşmeye başlamış; millet elindeki avucundaki üç kuruşu saklamış, bu gelişmelerden ürken büyük sermaye her ihtimale karşı pusuya yatmış. Bu şartlar altında iş yerinde yatsan ne değişir?

İl Genel Kurulunda da söylediğim gibi, bütün suç maalesef Paşamızda! Paşa, politikadan çekilmezse ne piyasa hareketlenir, ne de C.H.P. bir daha iktidar yüzü görür! Yarınki toplantıda madde madde açıklayacağım fikirlerimi. Yeter be! Seçimde kaybet, ticarette kaybet, peki ne olacak bizim sonumuz?

3 Nisan 1968

Çoğunluğun fikirlerime karşı olmalarına rağmen ne boyun eğdim, ne bel kırdım. İmâ yollu tehditlere bile aldırmadan, düşüncelerimi kahramanca savundum:

— Bu gidiş hatâlıdır arkadaşlar, dedim. «Ortanın solu, kurtuluş yolu» diye bağırmakla seçim kazanılmaz.

Başkan yardımcısı:

— Parti politikasını, Genel Kurul tesbit eder, yetkilerimizin dışına çıkmayalım, diye bağırmaz mı?

Beynim attı:

— Aksaklığın yukardan geldiğini ben de biliyorum, dedim. Bu yüzden de, partinin felâketine sebep olan kişileri, istifaya dâvet ediyorum!

Nedense bir anda ortalık karıştı, iskemleler uçuştu, bazı arkadaşlarımız:

— Yahu ayıptır yapmayın, bu olay gazetelere geçerse, partimiz için hiç de iyi olmaz, diye bağrıştı da, yatıştı sinirler.

— Meseleleri serin kanlılıkla tartışalım arkadaşlar, dedim. Bir zamanlar «Toprak reformu» dedik, bu uğurda bir seçim kaybettik. Petrol konusunu dilimize doladık, acı bir yenilgiye uğradık! «Ortanın solu» dedik, seçimlere daha bir yıl varken 58 seçmen değil, 58 milletvekili birden kaybettik. Rakiplerimizin

taktiğini uygulamazsak, seçim kazanılmaz arkadaşlar.

Sonuca varmadan dağıldık. Yarından tezi yok, istifamı basacağım! Memleket bizden hizmet beklerken, millet bizim iktidara gelmemizi isterken bizi millî görevden kaçmak için seçim kaybetmenin yollarını arayan bir partide daha fazla duramam.

4 Nisan 1968

İl Genel Kurulunda söylediklerimi Paşamız duymuş. Tabiî diğer arkadaşlar gibi onun da etekleri tutuşmuş. Elbet tutuşur. Beni kaybetmek, teşkilâtı kendi kendini feshetmesi demek olacağına göre, hangi aklı başında kişi kaybın böylesine göz yumabilir? Beni ikna etmesi için eski mebuslardan birini görevlendirmiş Paşa. Öğle yemeğini birlikte yedik. Şuradan buradan uzun uzun konuştuk. Konuşmalardan anlaşıldığına göre, hakkımda yanlış bilgi verilmiş Paşaya. Sanki ben sosyal reformlardan yana değilmişim de, ümmetçi imişim de, kendi çıkarlarımın korunmasından başka düşüncem yokmuş da... Bir sürü ipe sapa gelmez lâkırdı...

Yaptığımız konuşmayla, hakkımdaki iddiaları bir bir çürüttüm. Çabucak kaynaşıverdik birbirimize. Ayrılırken, parti tarafından memleket hizmetiyle ilgili bir görev verildiği takdirde kabul edip etmiyeceğimi sordu.

— Valla, dedim, esasen kırgınlığım buradan doğuyor ya. Yıllar yılı partim için canımı dişime takıp çırpınayım, ön seçimler yaklaşırken Genel Merkez tarafından unutulayım... Bunu hazmedemiyorum işte!

Bir sürü vaadden sonra ayrıldık. Düşündüm kendi kendime... Kurnaz insan şu Paşa... Parti bütünlüğünü korumasını biliyor. Bu tutumu da vatanını milletini, partisinden çok daha fazla sevdiğini gösteriyor. Zaten aksini kim iddia edebilir? Para desek, paraya ihtiyacı yok. Ün desek, ünü dünyanın en ünlü kişisinden çok. Hele ilerici fikirleri... Evet evet... Ortanın solu kurtaracaktır vatanı! Ortanın solu, topyekûn kalkınmanın biricik yolu!

6 Nisan 1968

Aradan iki gün geçti, gerek Genel Merkezle yapılan temaslardan, gerekse şahsen yaptığım telefon konuşmalarından adaylığımla ilgili en küçük bir ipucu elde edemedim. Kimin ne dediği, ne yaptığı bilinmeyen böyle bir partide durulmaz azizim! Hayır hayır... Bizimkilerin davranışları da, konuşmaları da kırıcı oluyor. Gönül almasını bilmeyen bu insanların seçim almaları mümkün mü? Son gittiği ilde bir konuşma yapan Genel Sekreter, «A dan Z ye kadar bu düzen değişecektir» demiş. Bir de aynı ilde konuşan rakiplerimizin tutumuna bakalım. Adam besmeleyle başlamış sözlerine, «Âmin» le bitirmiş. Politikacının akıllısı böyle yapar işte. Haydi eyvallah öyleyse... Paşa bile gelse, artık beni tutamaz!

7 Nisan 1968

Bir arkadaşın aracılığı ile G.P. Başkan Yardımcısıyla tanıştırıldım. Kibar ve samimî bir adam. Öteden beri çalışmalarımın hayranı imiş. Birlikte çalışmayı teklif etti:

— Bulunduğunuz teşkilâtı dağıtmayı başarırsanız sizi aday gösterir, kazanmanızı da sağlarız, dedi.

Politikalarını bildiğim ve benimsediğim için, kaynaşmakta güçlük çekmiyecektim. Nihayet sağcı ile konuşurken besmele çekeceksin, solcusuyla konuşurken, «Sosyal adaleti olmayan yerde insan haklarından dan bahsedilemez» diyeceksin, nurcusuyla konuşurken Said-i Nursi'yi öveceksin, o kadar. Arkadaşlarla konuşup, kararımı bildirmek için zaman istedim, onu da verdi.

Nabza göre şerbet vermesini bilmeyen bir kimse, «Politikacıyım» diyemez. Politikacı olmayan kimse, yapacağı konuşmalarla halkı etkileyemez. Halkı etkilemesini bilmeyen kimse de, memleket kalkınmasını sağlayacak bir çaba gösteremez!

8 Nisan 1968

Kafa dengi arkadaşlarla konuşmak için partiye gittiğimde, Genel Merkezden telefonla arandığımı öğrendim. Demek bizim adaylık meselesi oldu sayılırdı. Sonucu beklemeden G.P.'lilerle görüştüğümden, kendi kendime bir utanç duydum. Teşkilâtı dağıtmaya başarırsam, aday gösterip seçimde kazanmamı sağlayacaklarmış. Hıh! Partimiz bu gibi kimselerin sakat davranışları yüzünden bu hale düşmedi mi zaten! Sen tut köklü refomlar partisini bırak, parayı kim verirse onun düdüğünü çalmaya kalk! Bir besmele, bir âminle kalkınan ülke, dünyanın neresinde görülmüştür? Vatanımızı seviyorsak, elbette ortanın solunda olacağız. Elbette ağanın toprağını alıp, topraksız köylüye dağıtacağız. Elbette gelir dağılımındaki dengesizliği kaldıracağız. Ama istismarcıların telkinleriyle partimize oy vermiyecekmiş halk... Bu seçimleri de kaybedecekmişiz. Kaderde seçim kaybetmek varsa, erkekçe kaybedeceğiz. Fakat memleket yararına olmayan konuşmalarla oy avcılığına çıkmaya asla tenezzül etmeyeceğiz!

9 Nisan 1968

Uzun uğraşmalardan sonra Genel Merkezle görüşmeyi başardım. Telefona çıkan kişi:

— Zahmet ettiniz, pek önemli değildi, dedi.

Duvarlara asılacak propaganda afişleri hakkında bazı talimat vereceklermiş meğer.

— Peki, bizim adaylık meselesi neye bağlandı acaba? diye sordum, adaylığımın konulacağını benden öğrendi adam.

Yeryüzünde unutulmak kadar acı bir şey olmadığını işte o an anladım. Kalbin vatana hizmet ateşiyle yanıyormuş, milletin refahını düşünmekten geceleri uykun kaçıyormuş, kime ne? Sen tetikte beklerken, onun bunun adamına önem verirler. Yok azizim yok... Bu partide durulmaz! Zaten istifa edecektim. Kalk sahipli bir toprağı al, toprağı yok diye ona buna dağıt. Bu davranış demokrasiyle, ticaret ahlâkı ile, mülkiyet hakkı ile nasıl bağdaşır? Bu partiden istifa ediyorum!

10 Nisan 1968

Haklı davranışımı tebrik için gelen diğer partilerdeki arkadaşlarımın hücumundan kurtulup da, şöyle bir saatcik dinlenme imkânı bulamadım. Çoğu birleşerek yeni bir parti kurmamızı teklif ediyor. Doğrusu ya, politika benim gibi tükürdüğünü yalamayan mert insanların harcı değil. Gözümü kırpmadan teklifleri reddettim.

— Neden? dediler. Seni lider yaparız, dediler.

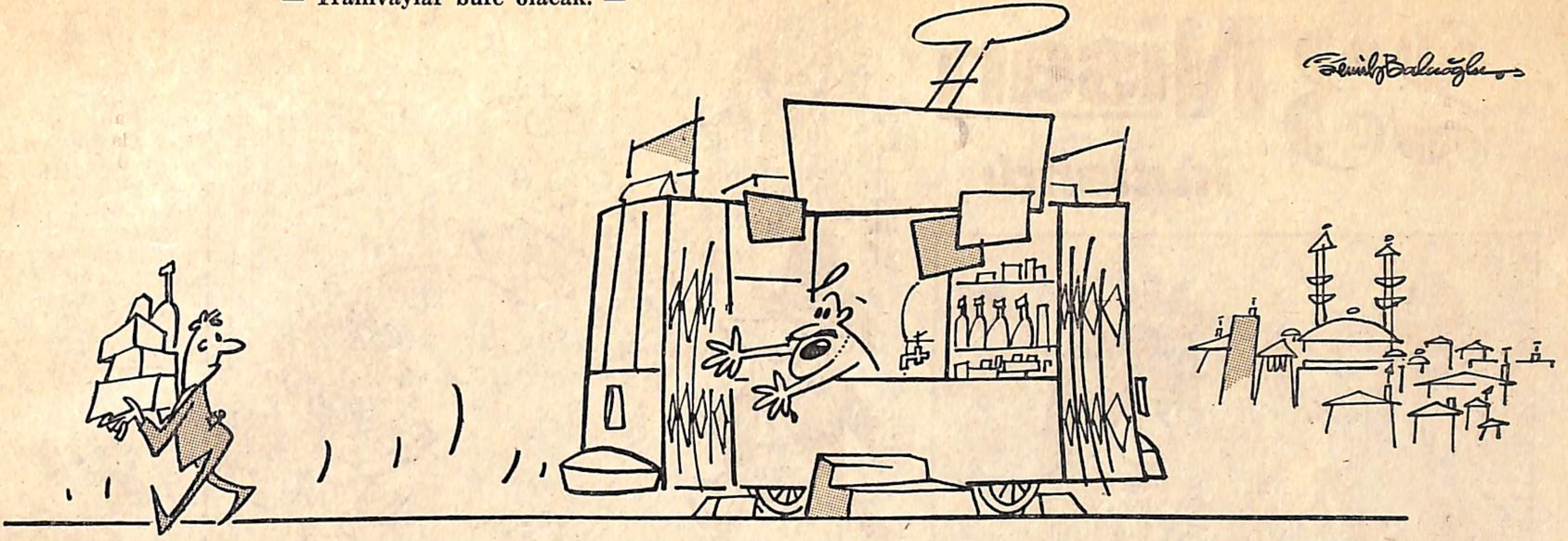
Yeni kurulacak bir parti, Haziran seçimlerine giremez. Oysa ben, seçime katılmaya hak kazanmış bir partide, eski partime karşı savaş bayrağını açarak, bütün kirli çamaşırları ortaya dökmek istiyordum.

A.P.'de senatör adayları 5 bin lira ödeyecek. — Gazeteler —

— İşte bizim partinin senatör adayları!..

— Tramvaylar büfe olacak. —

Müşteri — O kadar para yeter, paso dedik ya!...

MESLEK SAHİPLERİ

POLİTİKACILAR

Araştırdınız mı hiç vatandaşın derdi ne?
Hâlâ kavramadınız şekvanın mânasını.
Rahmet okutmadadır yeni gelen, gidene
Birçok temel düsturlar çöktü vay anasını...

LİDERLER

Eser az, adak fazla, onların en büyük pay,
Birimiz bilmiyoruz gelir, giderlerini.
Bir kerecik görseydik ölmezdik kolay kolay
Millet derdiyle meşgul parti liderlerini.

HATİPLER

Sen istediğin kadar gelecek günleri öv;
Çarşambadan bellidir perşembenin gelişi.
Kürsüye çıkmışın ya dilin döndüğünce söv,
Herkesi kendi gibi bilir âlemde kişi.

İSRAFÇILAR

Lüks bizim ülkümüzdür yergiye tınmıyoruz,
Vakit mi buluyoruz çalışıp istihsale?
Bir tavuk kümesine lâzım değil mi horuz?
Para var, imkân varken uymamız şart bu hale.

KÖYLÜLER

Dört yılda bir varılır köylünün huzuruna,
Çok izâca lüzum yok o «Millet Efendisi»
Derdiyle uğraşmayın sonra gider zoruna;
Bırakın sarıversin yarasını kendisi!

YANLIŞLIKLAR

Toprak sahibi Ağa, yanlışlık var tapuda.
Suçlu, tescil memuru kırmış pot üstüne pot.
Bir de yobaz sürüsü üretildi ki bu da
Devrim hamlelerine saldıran bir ahtapot.

SERSEMLER

O kadar ilâç serptik yine de gebermemiş,
Bazı beyinlerdeki fitne ve fesat kurdu.
ATA'nın gösterdiği yoldan ayrılan ibiş
Ortaçağa döner mi şu mübarek Türk yurdu?

GENÇLER

Saldırılar, baskılar, tehdit dolu demeçler,
Her çeşit zulümler ki gelmiyor ipe, sapa
«Yarınlar size» ait emin olun ki gençler
Siz değil, kendileri oturacaklar şap'a.

Salâhattin KUTLU

Bakalım benim gibi değerli bir elemanı saf dışı bırakmak, memleketi uçuruma sürüklemek için tehlikeli sollara sapmak nasıl olurmuş görsünler!

11 Nisan 1968

Sabah erkenden M.P.'yi ziyaret ettim. Beni birinci sınıf bir devlet adamı gibi karşıladılar:

— Sizi liste başı yaparız, dediler.

Samimiyetlerinin, insan değeri bilirliklerinin karşısında gözlerim yaşardı. Sağda oluşları, önemli bir kusur değildi hani. İnsan selâmı sağ eliyle verir, sağ eliyle tokalaşır, yemeğini sağ eliyle yer. Geri kalmamızın tek sebebi de, sağa karşı sırt çevirmemizden değil mi?

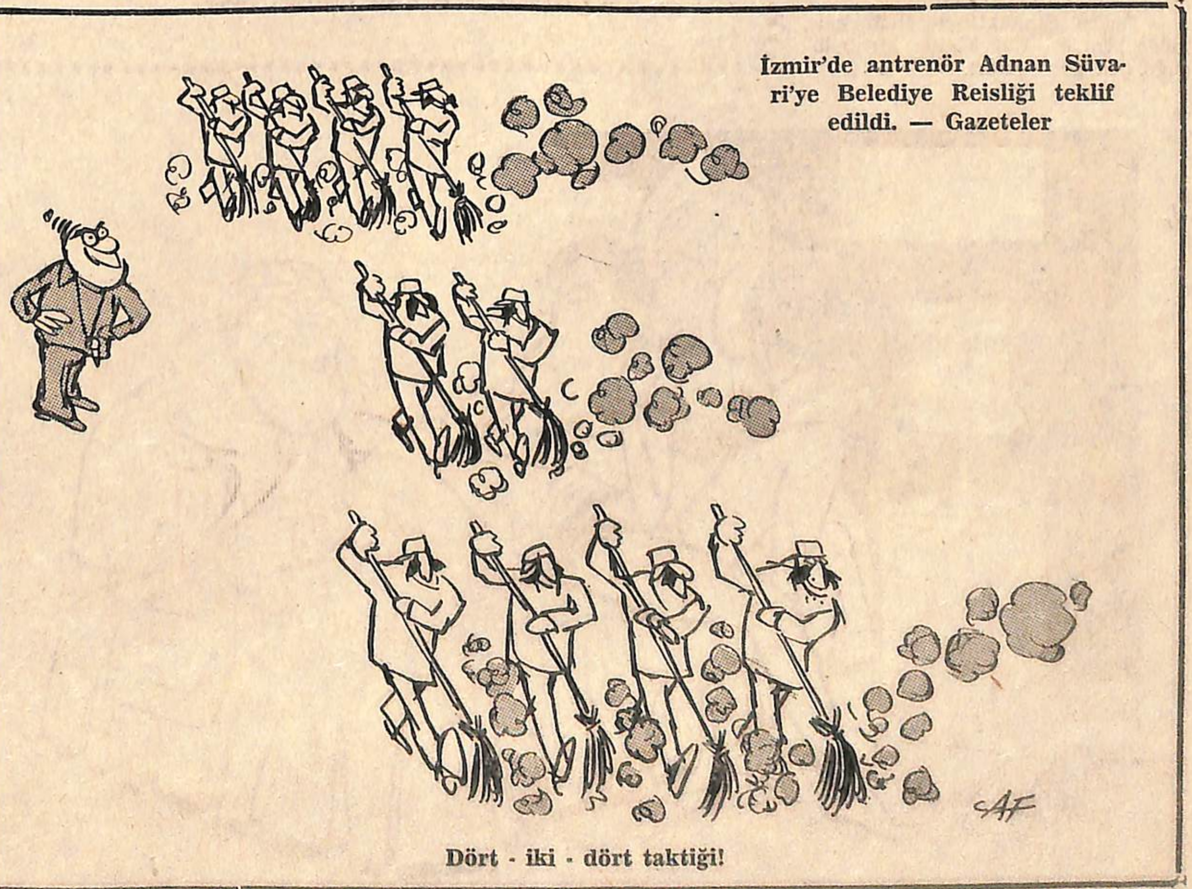
12 Nisan 1968

Allah, memleketimizi bu partinin iktidarından korusun! Liste başı olmamı önlemek için işi kavgaya kadar götüren kimselerden memlekete hayır mı gelir? Sırf seçimler üzeri memleketi siyasi bir krizin içine atmış olmamak için, liste beşinciliğini kabul ettim, onu da vermediler! Eee, bir takım eskimiş metodlarla memleket idare etmeye kalkışan aşırı sağdaki bir partiyi de, körü körüne tutamam ya! «Vebali ve günahı üstünüzde kalsın» deyip, bastım istifayı!

13 Nisan 1968

T.İ.P. hariç, diğer partilerle de bugün görüşeceğim. Memleket için hangisi hayırlı ise partim o olsun, nazik bedenime bir koltuk uysun, aziz vatan sağolsun!

Vedat SAYGEL

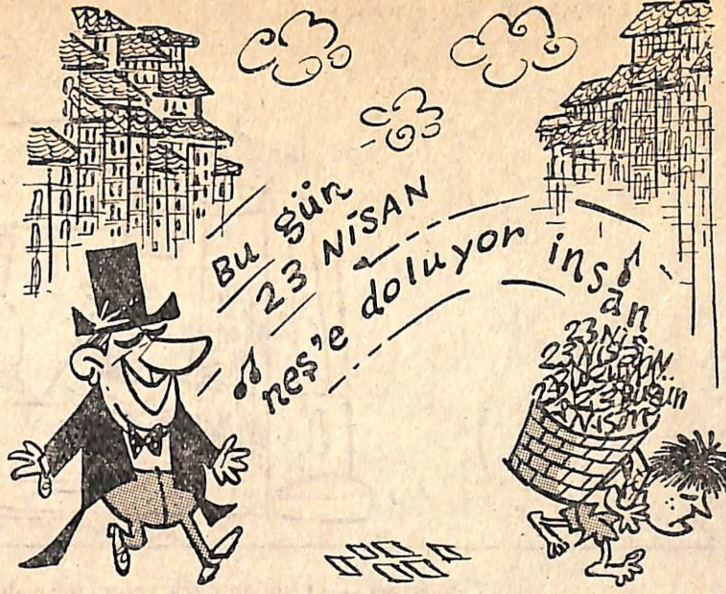

İzmir'de antrenör Adnan Süvari'ye Belediye Reisliği teklif edildi. — Gazeteler

Dört - iki - dört taktiği!

23 Nisan kutlandı

O da bir şey mi?

İki köylü, konuşuyorlardı. Biri övündü:

— Bizim köyde bir hoca var, çocuğu olmayan kadınların göbeğine bir yazı yazıyor; tamam...

Ötekisi dudak büktü:

— O da bir şey mi? Asıl sen bizim köyün hocasını göreceksin. O öyle yazıyla mazıyla uğraşmaz. Şöyle bir baksın, tamam!...

Ahlâk

İki yaşlı emekli arasında:

— Hizmetçiye on kâğıt verdin mi, ne yapsan ses çıkarmazdı.

— Doğru. Şimdikilerde ahlâk kalmadı birader. Elli kâğıda bir öpücüğü çok görüyorlar!...

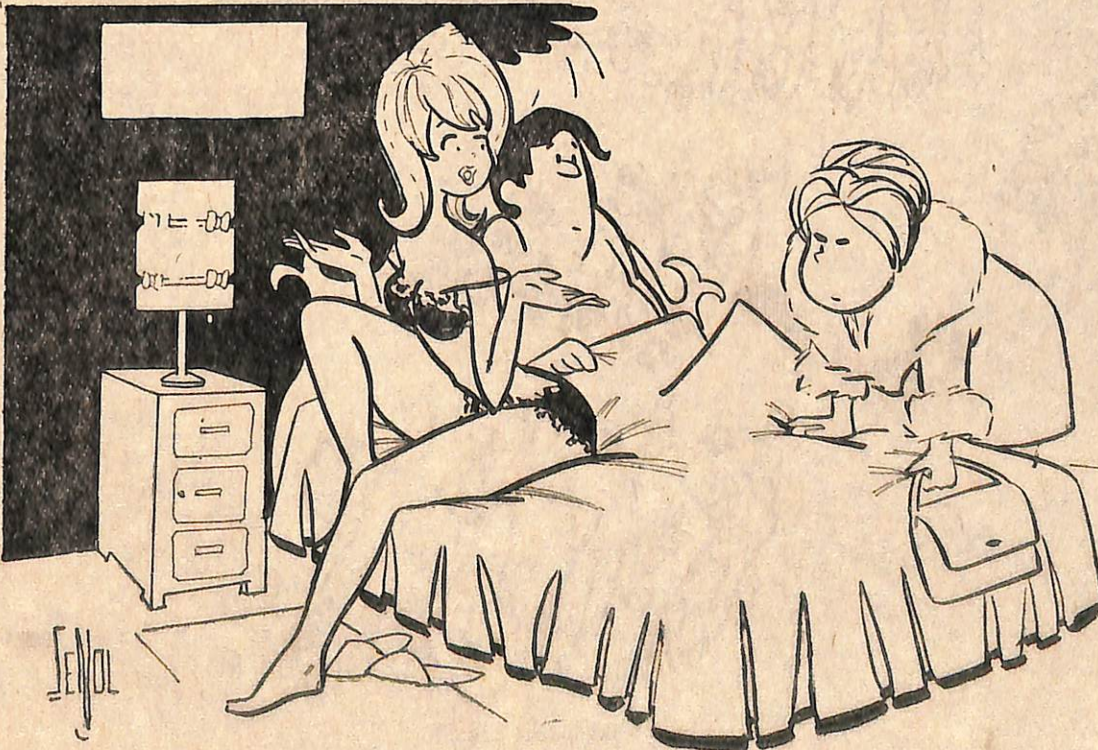
SEÇİM TAŞLAMALARI

MEYDAN NUTUKLARI

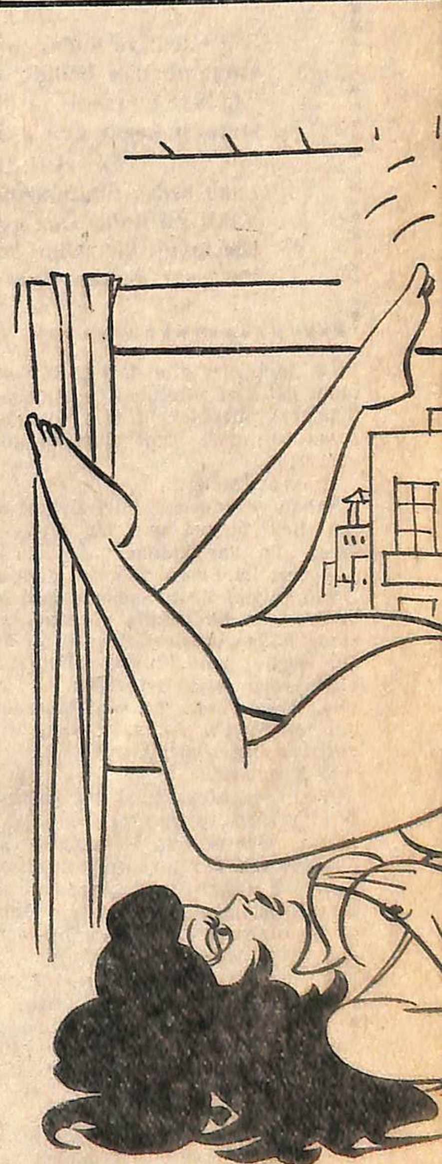
İşte yine toz duman vatan ufuklarında
Halimiz maalesef bugün de bu, yarın da
Kalkınan Türkiye'yi seyrediyoruz dostlar
Siyasîlerimizin meydan nutuklarında!

SEÇİM

Bakalım bu köprüden kimler ve nasıl geçer?
Kimisi dalgasını, kimisi fasıl geçer.
Öyle bir geçit ki bu seçim sathı maili
Adaylarımız canla başla muttasıl geçer...

— Ne kızıyorsunuz hanımcığım? «Beye iyi bak, yokluğumu hissettirme» demediniz mi?..

— Komşânım, küçük hanımdan [...] pencere önünde yapmasın.. Kocam [...]

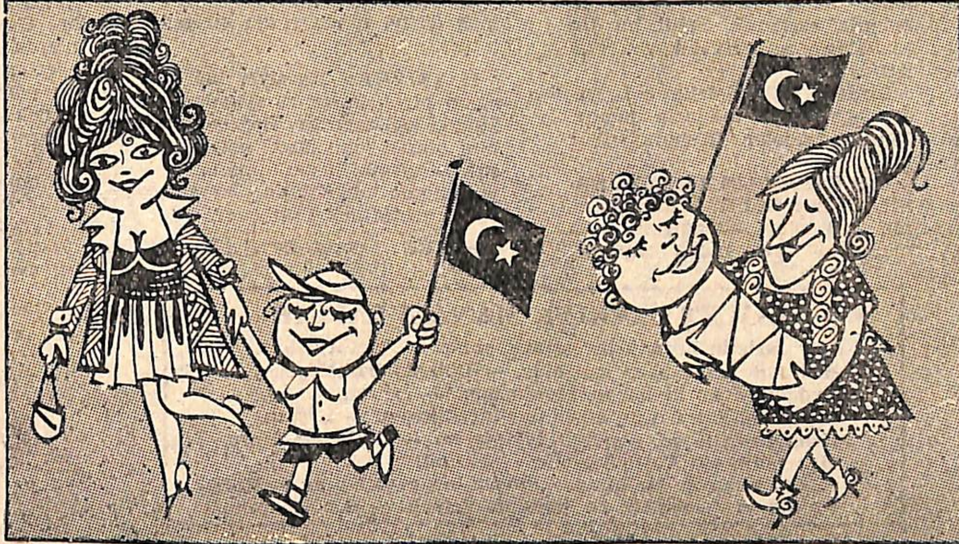

Bir bayram böyle geçti!..

— Haydi yavrum, bayramlığını çıkar da kirlenmesin!..

Bayramlık!

SEÇİM TAŞLAMALARI

ATRAKSİYON

İşte seçim günü gitgide yaklaşmadadır
Siyasîlerin her an artmakta tansiyonu
Vatandaş hallerine baktıkça gülümsüyor
Başladı hârikalar sirkinin atraksiyonu!

ALTI VE ÜSTÜ

Bakalım bu seçimde sonuç nasıl olacak?
Milletin ters talihi dönecek mi dersiniz?
Kimbilir, belki altı üstünden iyicedir,
Yoksa bu ümit dahi sönecek mi dersiniz?

Siyami ÖZEL

Uykucu

Genç adam, kapıyı açan güzel kadına sordu:

— Hüsnü evde mi?

— Evde, ama uyuyor...

— Uyuyor mu? Hayret doğrusu! Sizin kadar güzel karısı olsun, sonra bir de uyusun ha?

— O da, ondan uyuyor ya!...

Acemi

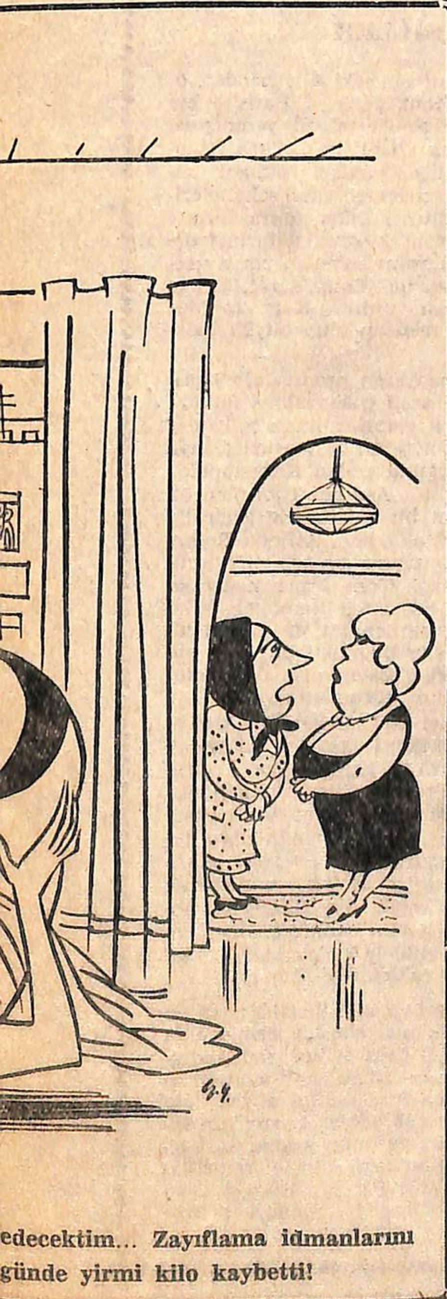
İki kadın konuşuyorlardı:

— Mahallemize genç ve yakışıklı bir doktor gelmiş, duydun mu?

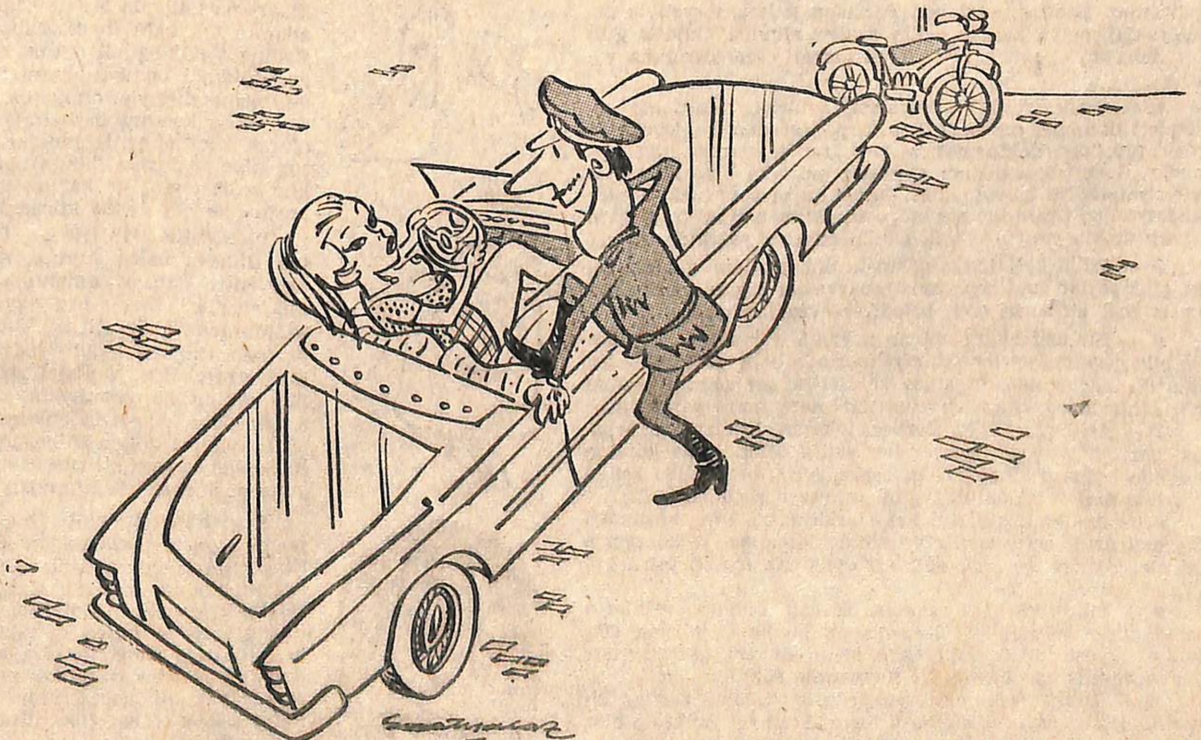
— Duydum... Duydum ama, aceminin biriymiş kardeş!...

— Nereden anladın?

— Nereden olacak? Muayene ederken, soymuyormuş bile!...

...edecektim... Zayıflama idmanlarını ...günde yirmi kilo kaybetti!

— Nasıl, demek ehliyetiniz de yok ha? Aman ne güzel!

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

HAYSİYET - İTİBAR - ŞEREF - GURUR - ASALET - SOY SOP SAYFASI

ASALET NEDİR?: Asalet mânevi bir itibar olup babadan oğula geçen bir incelik ve başka insanlardan ayrılma hususudur. Bu özellik daha ziyade çok zengin insanlarda görülür ve hafif ateş yapar. Asil olan insanların bakışları bir tuhaf, burunlari hafif büyük, elbiseleri yeni ve halleri bir tuhaf olur.

KAÇ TÜRLÜ ASALET VARDIR?: Eski devirlerde asalet para ile alınıp satılırdı. Sonra asalet uzun mücadelelerden sonra asillerin eline geçmiştir. Avrupada prens, dük, kont, prenses, marki, gibi asalet unvanları olduğu gibi bu tipler gün geçtikçe, kâh otomobil kazalarından, kâh ihtilâllerden, kâh soğuk algınlığı yüzünden azalmaktadır.

ASALET İNSANA DAMGA PULU GİBİ YAPIŞTIRILAMAZ! — KOLMANOL HAKKI

Asalet aslında ya anadan doğma, ya sonradan olma diye ikiye ayrılır. Sonradan olma asaletlere daha çok geri kalmış ülkelerde rastlanır. Tabii bu tip asaletlerin aslı sefalet ve rezalettir.

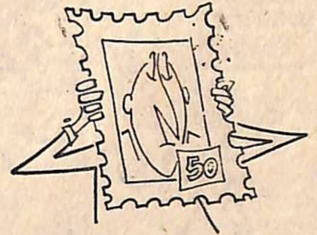
Bizdeki asiller daha çok, zâde, oğlu, gibi takılarla tanılır. Kömürcüzâdeler, Kırıntıoğulları gibi...

BİR KİMSENİN ASALETİ NASIL BELLİ OLUR?: Bir kimsenin asil olup olmadığını anlamak için önce nüfus kâğıdına, yoksa başparmağına, o da yoksa orta parmağına bakılır. Ayrıca asaleti daha iyi anlamak için o kimsenin sülâlesinden başlamak da iyi sonuç veren bir metottur.

HAYSİYET: Haysiyet bir insanın bir hakaret karşısında takındığı asil tavırdır. Haysiyet sahibi olmak için, izzeti nefis, gurur, şeref gibi lüzumlu malzemeyi yanında taşımak ve olay sırasında göstermek icap eder.

ŞEREF: Şeref haysiyetin ticarette kullanılan şekline derler. Daha çok bunu iflâs halindeki tüccarlar kullanır. Şerefin ticarî şekline itibar da derler. Şerefsiz insanın rengi biraz soluk fakat ağzı kalabalık olur.

GURUR: Gurur bir şey karşısında lüzumundan fazla kasılarak o şeyi küçük görme haline derler. Gurur aslında kitipiyoz insanlarda bulunur. Kasıntı halinde gelen bu hal uzun seneler devam eder. Gurura yakalananlar ya çok uzun, ya çok kısa boylu tiplerdir. Gururun fazla ileri gitmiş şekline kompleks de derler. Kompleksler ya aşağılık ya yukarılık olmak üzere ikiye ayrılır. Ayrıldığı noktadan düzgün bir şekilde kesmek lâzımdır. (Kâğıt makası ile).

ASALET ÜZERİNE MÂNALI LAFLAR

Her asaletin altında bir sefalet yatar. — Victor Hügo.
Asil asile baka baka asil olur. — Dük dö Şambriyel.
Dedenle övün ki baban bozulmasın. — Amcan.
Sülâlesini tanımayan, silsilesini hiç bilemez. — Şecere.
Bana adını söyle, soyadını söyleyeyim. — Nüfus memuru.
Her asilin adı Vasil değildir. — Necmi.
Etiketi olmayan bir insanın, ünvanı beş para etmez. — Mühür.
Ne oldum dememeli, ne olacağım demeli. — Seni de yemeli.

BİR ASİL VE HAYSİYET SAHİBİ NASIL HAREKET ETMELİDİR?

Muhakkak ki, bir asil öbür insanlara benzemez. Onun için cemiyet içinde hareketleri de diğer âdi insanlardan başka olmalıdır. Bunu bilmeyen asillere sesleniyoruz ve nasıl hareket edeceklerini aşağıda on maddelik bir cetvelde gösteriyoruz:

1 — Bir kere asil olduğunu kabul eden kimse bir sefille gezmemelidir... Gezdiği kimseler ve dostları protokol sırasına göre olmalıdır... Her asilin bir redingotu, bir frakı, bir smokini ve rugan ayakkapları, babadan kalma bir konağı, uşakları, hizmetçileri, metresi olmalıdır...

2 — Bir asil, yataktan, öbür sıradan insanlar gibi saat yedide uyanamaz. Asilin yataktan kalkış saati onbir buçuktur. Daha önce kalkan asil, asaletinden çok şey kaybettiği gibi uykusunu alamaz. Ayrıca asil kahvaltısını yatakta yapmalı, fakat yatağın üstüne yemek dökmemelidir...

3 — Asilin belli bir işi olamaz. Asil öbür insanlar gibi çalışamaz. Sadece hazır yer. Babadan kalma servetiyle geçinir. Çalışmaya kalkan asilin asaleti elinden alındığı gibi bir daha asil olamaz ve tedbirli olarak ceza kuruluna verilir...

4 — Asilin günlük meşgalesi; asillerin okuyacağı gazeteleri okumak, pul biriktirmek, pencereden caddeye bakmak, piposunu doldurmak ve köpeğine et vermek gibi şeylerdir. Gece ise, asil olan kimseler mutlaka bir toplantıya, bir ziyafete, bir baloya gider. Orada da saat en fazla onbire kadar kalır. Onbirden sonra yatan asilin üstünden yorganı alınıp açıkta yatırılır. Asil, günün onsekiz saatinde uyur...

5 — Asilin kullandığı, çakmak, dolmakalem, gözlük, çakı gibi şeyler mutlaka asalet markasını taşımalıdır. Markasız mal kullanan asil, belediyece cezalandırılır...

6 — Bir asil hiçbir zaman sokakta dolaşamaz... Dolaşsa bile gezeceği yerler şehir rehberinde belli edilmiştir. Bu mıntıka haricinde dolaşanlar ve alelâde bir semtte gezdiği görülenlerin ayakkabıları çıkarılıp marş mars yaptırılır...

7 — Asillerin gittiği, berber, lokanta, birahane, meyhane, bar, paviyon gibi yerler her asilin cebinde bir katalog halinde bulunur. Buralardan başka yerlerde görülen asilerin belgeleri iptal edildiği gibi hayatları söndürülür...

8 — Asalet hüviyetini arka arkaya üç kere kaybeden bir asil artık sefil sayılır ve elindeki malları yeddiemince istirdat edilerek o asil, Sefilleri oynamak için hayatın kucağına atılır...

9 — Bütün bunlara rağmen bir asil, bilhassa sefillerin içinden bir kadınla ilgi kurarsa en büyük ceza olan (Üç yıldız) cezası tatbik edilerek o asilin ünvanı ve etiketleri asiller meclisinde büyük bir merasimle sökülür...

10 — Dikkat ederseniz, yukarda saydığımız şartlar biraz da masonumtırak bir hava taşımaktadır... Belki de herkesin masonluğa merakı asalet merakından gelmektedir...

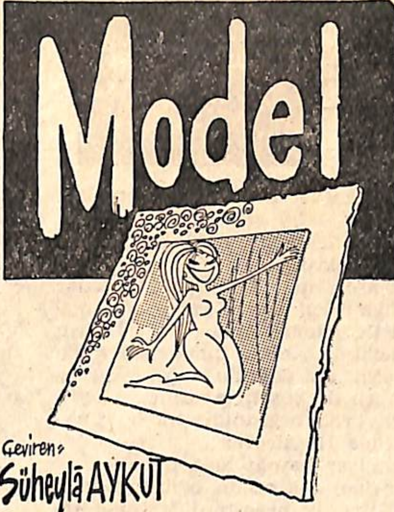
TANINMIŞ ASİLLER

KONT TABLDOT: Fransa'nın en eski ailelerinden olan Kont Tabldot'un babası 1. Kont Tabldot, Paris'te bir lokantada garson yamağı olarak asalet tahsili yapmış ve Üçüncü Napolyon'un ahçısı olarak Ojeni ile birlikte İstanbul'a gelmiştir. Hünkârın Ojeni'yle halvet olduğu zamanda onlara macun ve meze hazırlamış, zat-i şahanelerine büyük hizmetlerde bulunmuştur... Daha sonra birçok kral ve prenslere yemek yapan Kont 1. Tabldot birinci dereceden asil olmuş ve bu asalet ünvanı babadan oğula geçmiştir... Ailenin beş altın haysiyet, üç gümüş şeref, birkaç kilo kadar da âdi şeref madalyası vardır... Kont Tabldot halen Fransanın hot sosyetesine mensup olup büyük balolarda büfe idare etmektedir...

REDİNGOT DÜKÜ: Pandispanyanın prensesinin kocası pozunda olan Redingot Dükü, nesli çok azalmış düklük ünvanının tek temsilcisidir. Baba, esrarkeşlikten milyoner olan ve Avrupa sosyetesine morfin satan ve Birinci Dünya Harbinde Mata Harri'nin şoförlüğünü yapan Karastapolos Mavramati adında bir üç kâğıtçıdır... Asıl adı Toni olan bu adamın tek oğlu Rosti, babasının bir şatoda ele geçirdiği Redingot düklüğünü devam ettirmektedir... Aslında Redingot düklüğü bombardımanlarda yıkılmış ve asıl dük uçak ve hizmetçileriyle ölmüştür. Fakat Toni biraz makyajla asıl düke kendini benzetmiş ve senelerce Redingot Dükü olarak kendini yutturmuştur. Kayzerden bir de avanta nişan alan uydurma dükün oğlu olan bugünkü dük çok şükür babası gibi üç kâğıtçı değildir. Zaten olsa da, asalet ünvanı ve beş kadar köpek kendini korumaktadır.

PRENSES DİLNEVA: İbrikçi Nebati Paşanın kızı olan Dilneva halen Avrupa sosyetesinde vaziyeti idare etmektedir. Babası zamanında İsviçre bankalarına kaçırılmış altınlarla bey gibi yaşayan Prenses Dilneva'nın bilhassa Montekarlo'da itibarı büyüktür. Çok kibar bir halfendi olan Dilneva hanım halen sekseniki yaşında olup iki kızı vardır. Biri yâni Şehbaz Baharistan'ın Zencefil adasının hâkimi ile yaşamakta, öbürü ise asaleti boşvererek Amsterdam helâsında kolonya dökmektedir. Elinde bir ibrikle kolonya döken Dilbaz'ın babasının kanına çekmesi ve ibrikçiliği devam ettirmesi asaletinin ne kadar köklü olduğunu göstermesi bakımından ilgi çekicidir...

SÖR RİNGO STAR: İngilizlerin asalet ünvanlarının en popüler ve kıymetlisi olan sörlük mertebesine ermiş olan Ringo Star modern asillerdendir... Eski asiller gibi Abdullah Efendi yerine köfte piyaz yiyen Ringo Star modern asaletin tek temsilcisidir. Onun hakkında bilgi almak için müzik ve yeye dünyasını takip etmek yeter. Avrupa'nın eski asillerinin Ringo'ya bozulmaları ve onun asaletinin beynelmilel asalet konseyinde reddedilmesini istemeleri de ayrıca büyük bir asalet nümunesidir... Ringo bütün bunlara karşı sadece (Last Goo) demektedir... Ne mânâya gelirse işte ondan...

KRİSTİN, üç arkadaşını haber vermek gereğini bile duymadan Serj'in atölyesine getirdi. Genç kız, çıplak kadın resimleriyle ün salan bu ressama beş aydır poz verip, modellik yapıyordu.

Dâvetsiz misafirleri gören Serj:

— Yanlış bir iş yaptığının farkında mısın Kristin? dedi. Sergilenecek resimlerin gizlilik içinde hazırlanması gerektiğini bilmiyor musun?

Kristin omuzlarını kaldırdı:

— Olsun, ne çıkar bundan?... Arkadaşlarım bize ihanet etmezler ki...

— Alınma canım, dedi Serj. Ben de lâf olsun diye söylemiştim zaten.

Silvi, Natali ve Elga resimlere hayran hayran bakıyorlardı. Çeşitli pozlarla irili ufaklı tablolarda boy gösteren bu harikulâde kadın, gerçekten Kristin miydi? Eğer o ise, Serj'in sihirli fırçası harikalar yaratıyor demekti. Kendi arkadaşları Kristin ile tablolardaki Kristin arasında en küçük bir benzerlik yoktu. Ya Kristin bu kadar güzeldi de en yakın arkadaşları olan bu üç kız bilmiyordu, ya da ressam olmayanlar, güzellikleri bir ressam kadar değerlendiremiyordu.

Üç arkadaş kıskançlıkla içlerini çektiler.

İşte bir tablo daha... Anlaşılan modellikte kullandığı iki kıyafeti vardı Kristin'in. Pozlarını ya tamamen çırılçıplak, ya da baş döndürücü kısalıktaki mini mini eteklerle veriyordu.

Arkadaşlarının hayranlığı arttıkça, Kristin'in de mutluluğu artıyordu. Dostlarına her tablonun hikâyesini ayrı ayrı anlatıyor, ara sıra da:

— Biraz hileye sapmışsın yine sevgilim, benim göğüslerim bu kadar büyük değil ki, diye Serj'e bir çimdik atıyordu.

Ressama gelince: O sadece farkettirmeden üç arkadaşı inceliyordu. Silvi çok şıktı ve makyajını kendine yakıştırmasını bilmişti. Zayıftı ama, zayıflığı bile göze hoş gelen cinstendi.

Natali, haddinden fazla tombuldu. Sımsıkı sütyenler içinde hapsettiği göğüsleri, küçük bir tazyikle hemen patlayıverecekmiş gibi geliyordu insana. Korse içinde ufaltılmaya çalışılan kalçaları belki güzeldi ama, artistik bir yönü yoktu.

En mütevazi görünüşlüleri Elga idi. Sıkılganlığını modern bir gözlükle gizlemeye çalışıyordu. Yanaklarının üzerine dümdüz indirdiği uzun saçlarını, ensede topuz yapmıştı. Hatları çok güzeldi.

Silvi hayretle sordu:

— Bir sergide böyle çırılçıplak gösterilmekten utanmıyacak mısın?

Kristin güldü:

— Serj'in sanatkâr fırçası sayesinde, halkın beni tanımasına imkân var mı? En küçük bir utanç duymadan bütün Paris'i dolaşabilirim.

Ressam, sözlerini kesti:

— Sergimizi şereflendirirsiniz her halde.

Natali fıkırdadı:

— Dâvet etmek lûtfunda bulunursanız, elbette...

— Tabii, dedi ressam. Kristin'in arkadaşları, benim de arkadaşım sayılır. Adreslerinizi rica etsem...

Gülüşmeler konuşmalar arasında samimiyet ilerledi, adresler verildi, viski kadehleri, açılacak büyük serginin şerefine devrildi.

Ertesi gün Elga, telefonda Serj'in sesini duyunca hayret etti.

— Dün gece atölyemde eldivenlerinizi unutmuşsunuz sevgili matmazel, diyordu ressam.

Doğruydu. Viskinin yardımıyla kendinden çabuk geçmişti.

— Evet, ben de yeni farkettim, dedi Elga.

— Atölyemdeyim. Geçerken uğrarsanız hem eldivenlerinizi almış, hem de bir çayımızı içmiş olursunuz.

Yarım saat sonra atölyedeydi Elga. İçerde Serj'den başka kimsecikler yoktu. Biraz mahçup, kekeledi:

— Kristin yok mu?

— Hayır, dedi ressam. Burada bulunması için, artık sebep kalmadı.

— Neden?

— Poz seansları dün bitti de...

Şaşırdı Elga:

— Eldivenlerimi almak için hiç de münasip bir zamanı seçmemişim öyleyse.

Ellerini genç kızın yumuşak omuzlarına koyan ressam:

— Bilâkis en münasip zamanı seçtiniz, dedi. Sizinle yalnız kalmak istiyordum.

Genç kız titremeye başlamıştı.

— Korkmayınız. Kötü bir niyetim yok.

Elga yalvarırcasına sordu:

— Benden ne istiyorsunuz?

— Gözlüklerinizi çıkarmanızı...

Ressamın ciddi ve kararlı konuşmasından hoşlanan kız, çıkardı gözlüklerini. Serj hayranlıkla söyledi:

— Ne güzel gözler! Tam hayâl ettiğim gibi...

Hayran bakışlarla Elga'nın çevresinde dönüyor, tepeden tırnağa süzüyordu.

Genç kız yapmacık bir öfkeyle sordu:

— İncelemeniz bitti mi?

— Biraz daha müsaade ediniz. Bir de şöyle dönünüz lûtfen... İdeal ölçülere sahipsiniz. Göğüsleriniz, sütyene ihtiyaç duymayacak canlılıkta... Bacaklarınızın uzunluğu ve yuvarlaklığı ilâhi!... Bir fakir ressamı sevindirmek ister misiniz?

— Fakat nasıl yapabilirim bunu?..

— Benimle evlenmekle!

— Anlayamadım.

— Anlayamıyacak bir şey yok. Sadece basit bir hesap meselesi bu. Benimle evlenirseniz fakir bir ressam model parası ödemiyecek, metres edinme ihtiyacı duymayacak ve lokanta masrafından kurtulacak. Siz, benim için üç kere sürülmüş bir tarla gibisiniz.

— Üç kere sürülmüş bir tarla mı?

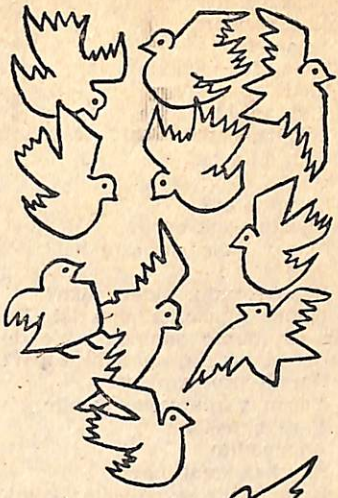
Başka bir şey söylemelerine imkân kalmadı. Zira ressamın dudakları, yeni modelinin dudaklarına kapandı.

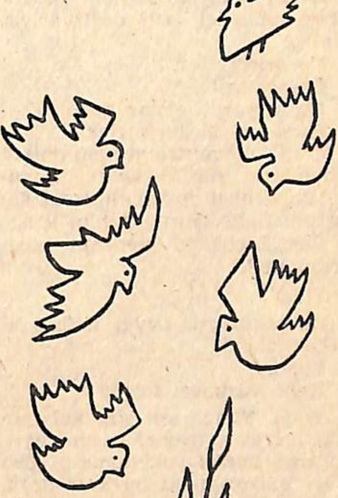
Elga'nın tablolariyle açtığı sergi güzel olmasına çok güzeldi. Ama meselenin en güç yanı, karısını model olarak kullandığını duyan sanatseverlerin sorularına cevap vermekti. Onu da buldu.

— Karınız gerçekten bu kadar güzel mi? diye soranlara:

— Yok canım, dedi. Mesele hayâl edebilmekte... Bilirsiniz ki, muhayyilesi kuvvetli bir insanımdır ben!

Johnson, «Çekileceğim» dedi.
— Gazeteler —

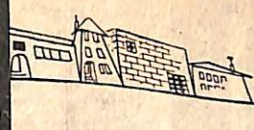
— Alın, sizin olsun!

Turfanda biber 60 lira. — Gazeteler —

— Sus, ağzına biber sürerim!...

SIPA

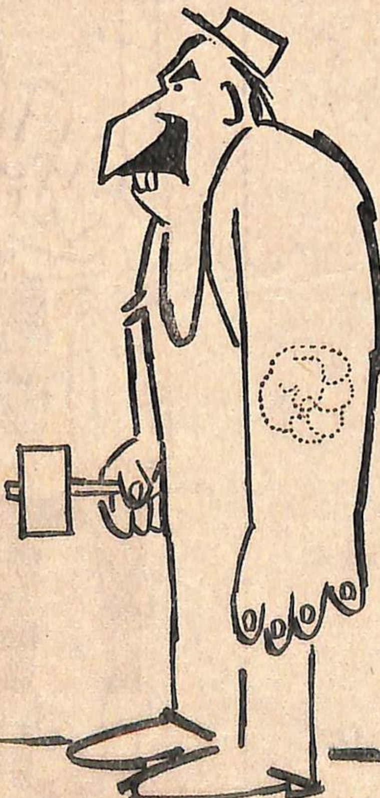
MUZAFFER İZGÜ

— Bak vururum ha!...
— Vuuur!
— Adın ne ulan?
— Sıpaa!
— Ver nüfus kâğıdını!
— Yok!
— Niye yok?
— Yok da, ondan yok!
— Ulan adın ne?
— Sıpaa!
— Soyadın ne?
— Soyadım yok benim.
— Ulan vallaha vuracam ha!
— Vur!
— Nasıl soyadın olmaz ulan?
— Olmaz olmaz, Allahın işi. Bu kadar soyadlının yanında bir de soyadsız olmuş, kıyamet mi kopar?
— Nerede oturuyorsun?
—Yerim yurdum yok benim.
— Yâni bimekân?
— Anlamadım.
— Hay kaz kafalı hay!
— Kafama bir şey söyleme komiser bey, onun içi kazla değil, arıyla dolu.
— Ne arısı?
— Bayağı arı!
— Ne arıyor o arılar kafanda?
— Bana yol gösteriyorlar...
— Trafik memuru mu ulan onlar?
Dâvacıların yüzüne baktı komiser... Bu bakışın anlamını ossat anlamıştım. Deli diyordu benim için...
— Sen küçükken menenjit falan geçirdin mi?
— Yooo!...
— Bu yakınlarda beyin üstüne falan düştün mü?
— Yooo!...
— Kafa kırılması falan?
— Yooo. Yalnız ara sıra kafamın içinde bir kurt oynar, başımı ağrıtır... Ama önemi yok bunun... Ben çok iyi biliyorum ki bu kurt değil, bey arı... Sahi komiser amca, niye sordunuz bu soruları bana?
— Senin aklın ermez ulan, bunlar ilmi sorular?
— İlim nedir komiser bey?
— Kalkarsam ayağa!...
— Biliyorum, vurursunuz...
— Baban yok mu ulan senin?
— Yok!...
— Anan?
— Anam da yok!
— Vay piç vay!... Anasız babasız piç!
— Analı babalı piç gördün mü komiser amca sen hiç?
— Sus ulan! Bir yattığın, kalktığın yer de mi yok?
— Yok!
— Pekiyi, geceleri nerede kalıyorsun?
— Gecem olmaz benim.
— Ulan deli misin sen?
— Akıllıyım desem inanacak mısınız?
— Deli miyim inanayım?
— Öyleyse niçin sordunuz?
— Ne iş yaparsın sen?
— Kitap okurum.
— Kâtip mi?...
— Değil, roman okurum!...
— Çattık ha!... Tepem atıyor haa!
— Atarsa atsın, çok çok üstüme çıkar, bir güzel çiğnersin.
Komiser bu kez alttan aldı:
— Bak yavrum!
— Baktım komiser amca!
— Şimdi sen doğrusunu söylemezsen...
— Evet efendim...
— Seni dövmek zorunda kalacağım.
— Dövüüün!
— Yavrum, Sıpa'ydı ismin değil mi?
— Tastamam öyle.
— Sıpa yavrum, hay di ver şu hüviyetini de bizi uğraştırma.
— Vereyim, tam onsekiz yaşındayım. Eksiği de yok, fazlası da yok...
— Ne yapayım ulan ben senin yaşını?
— Başka kendimle ilgili bildiğim bir şey yok ki!
— Biliyorsun, biliyorsun... Haydi üzme bizi!
— Ben yalan söylemem!
— Bak evlâdım, meselâ benim adım Selâmi, soyadım Haksever, seninki ne?
— Haksever ne demektir komiser amca?
— Şey demektir, yâni, doğruyu sever demektir.
— Anladım... Doğruyu bu kadar sevdiğinizden benim yalan söylememi istiyorsunuz. Ama durun, hemen şuracıkta kendime bir soyadı buluvereyim. Siz doğruluğu çok seversiniz, ben de hoşafı severim... Hoşafsever, nasıl beğendiniz mi bu soyadı? Sıpa Hoşafsever...
Komiser bayağı hiddetlendi:
— Ulan çekeceğim bodruma ha!..
Gözüm, komiserin düğmesine takıldı, düştü, düşecek:
— Komiser bey düğme gidiyor, dedim.
— Kes ulan sesini!
— Düğmenin gittiği bir şey değil, sizin de 25 kuruşunuz gidecek. Oysa ki o parayla çocuklarınıza çekirdek nohut alabilirsiniz.
Komiser bağırdı:
— Atın ulan şunu bodruma, söyleyin Rıza efendiye, o bunu konuşturmasını bilir.
Rıza efendi papağan terbiyecisi galiba.
Dâvâcıya döndü:
— Sizin ifadenizi alalım efendim. Adınız?
— Suzan!...
— Soyadınız?
— Pekmezcioğlu!
— Tevellütünüz?
— ....
— ....
Bunlar insan, bunların adları var, soyadları var, mekânları var, işleri var, güçleri var... Hoş be, insanın adını söylemesi, soyadını söylemesi, şurada oturuyorum demesi... Hoş, çok hoş...
Attılar bizi bodruma... Üstümden kapıyı kilitlediler. Biraz sonra bizim papağan terbiyecisi polis Rıza efendi geldi. Şimdi beni dövecek. . Ne tuhaf şey, karşısındaki bir insana, hiçbir kini olmayan bir adamın pat küt diye dayak atması...
Polis Rıza'ya:
— Demek şimdi bana dayak atacaksın ha? dedim.
— Eee, atacağız tabii...
— Görev?
— Ee, ne yapacaksın görev...
Çat, suratıma bir yumruk indi. Akortluyuz... Sağolsun Recep bey... Elin kolun dert görmesin Recep bey... Ya alıştırmasaydın bizi tımara?
— Yahu Rıza efendi, dedim, sen beni tanımazsın, ben seni tanımam... Oturup burada bana dayak atacağına, sohbet etsek, ha ne dersin?
Çat bir yumruk daha...
— İstersen kâğıt bul gel, kâğıt oynayalım... Ne dersin ha?... Her halde hiç tanımadığın birisini çat pat diye dövmekten daha zevklidir.
Çat bir yumruk daha...
— Bak Rıza efendi, başka bir teklifim var sana!... Şuraya bir çizgi çizelim, uzun atlayalım, ne dersin ha!... Beğenmedin demek bu oyunu... Pekiyi, uzun eşek oynayalım...
Çat bir yumruk karnıma...
— Zavallı barsaklarımın ne günahı var Rıza efendi? Hem onlar demirden yapılmış değiller ki... Etten yapılmış şeyler, zora gelince kopuverirler... Yumruk atmadan duramıyorsan, sana bir teklifim var, şuraya, şu duvara vur yumruklarını...
Çat bir yumruk sol böğrüme...
— Böbrek yerinden oynadı galiba Rıza efendi... Evet evet, oynar gibi oldu ,hissettim bunu!... Ama, sakın öteki böbreğime vurma!
Çat bir yumruk sağ böğrüme...
— Sahi, siz niye vurup duruyorsunuz bana? Ne yaptım ben size?... Borcum mu var vermedim, küfür mü ettim, ha söyler misiniz? Yok, yok, müsaade etmeyeceğim artık... Söyleyin, ondan sonra vurun? Suçum ne? Tanır mısın beni?
— İtiraf et!...
— Neyi?
— Komiser neyi istiyorsa, onu!
— Komiser ismimi, soy ismimi, mekânımı soruyor.
— Söyleyiver...
— Yok ki söyleyeyim.
— Bak evlâdım!...
Aaa adama bak sen, yumuşadı! Var canım, bu adamda sanatçı ruhu var.
— Şimdi ben sana söyletemezsem, n'olur biliyor musun?
— Bilmiyorum.
— Komiser bu kez bana kızar!
— Sahi mi?
— Vallahi.
— Demek ki zor durumdasınız?
— Çok zor!
— Ama, yok olan şeyi nasıl söylerim?
— Hadi evlâdım, söyleyiver!
— Yok, Rıza efendi!
— Ama çok müşkül durumda kalıyorum. Hem bilmezsin sen komiser beyi, bütün arkadaşların içinde azarlar beni.
— Vah vah!...
— Öyle ya!... Koskoca bir adamın, arkadaşlarının arasında azarlanması ne demektir bilir misin sen?
— Zor vallahi.
— Hadi söyleyiver!
— Vazgeçtim.
— Neden?
— Sizi zor durumda bırakmaktan.
— Teşekkür ederim evlâdım, bu iyiliğinizi unutmayacağım.
— Buyrun, istediğiniz kadar atın artık yumruk!
— Demek söylemiyeceksin?
— Yok... Söyleyecek bir şey yok ki söyleyeyim.
— Ama, bayılırsın biraz sonra?
— Daha iyi ya, siz de çıkarsınız komiser beyin yanına, ödevinizi sonuna dek yaptığınızı, beni bayılttığınızı söylersiniz, o da sizi azarlamaz.
— Kusura bakmazsın değil mi?
— Ne münasebet, rica ederim buyrun!
— Teşekkür ederim!...
Çat çat çat çat çat......

Kendime geldiğim zaman, sağımda solumda bir yığın insan vardı... Çoğu sakallıydı bu insanların... Avurtları içine çökük, pis insanlar... Yâni benim gibi... Hele bir tanesi vardı ki, üzerindeki fanilâsı elek gibiydi. Hani titriyordu da biraz... Fanilâmı çıkardım, ona verdim:
— Al arkadaş, senin olsun!

(Devamı var)

T.İ.P.'liler dövüldü. — Gazeteler —

Sol kolda dövme!

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiatı : 100 kuruştur.

ÇAMAŞIR
KAÇAKÇILARI
Yazan_Çizen_
Suavi Süalp
8

VAHŞİ VE CANHIRAŞ BİR FERYADIN ÜSTÜNE ŞAKİR VE HÜSNÜ ÖNCE HAVAYA 2.86 SIÇRADILAR SONRA SESİN GELDİĞİ MUTFAK, YANİ KUZİNE KAPISINA DOĞRU PİANO PİANO YÜRÜDÜLER_
SEN ÖNDEN GİR HÜSNÜCÜĞÜM.
KO..KORKMA ŞEF.. BE..BELKİ KIZ ŞİŞEYİ AÇARKEN ELİNİ KESMİŞTİR

YAAA!.. BEN DEMEDİM Mİ, BAK SOVAN DOĞRARKEN OMUZUNU KESİP KORKUDAN BAYILMIŞ..
BU HİÇ SOVANDAN OLMUŞA BENZEMİYOR

BU..BU..BU.. BİR CİNAYET!.. BAK OMUZUNDAKİ YARAYA.. DEMEKKİ.
BİZ ONU BEKLERKEN MEÇHUL ŞAHIS ONU ÖLDÜRÜYORDU.. BİR DE DEDETİF OLACAĞIZ.. YAZIK BİZE BE!
OH! ÇABUK ÇABUK GELİN.

ŞU NAMUSUZ KOMBİNEZON MUTLAKA BURALARDA BİR YERDE OLMALI.. HAYDİ YAVRUM JAK, KARIYI İYİ ETTİĞİN GİBİ ŞU DALGAYI DA BUL

ÖLÜYORUM.. VAKTİM AZ.. BENİ SALOME GİNA'NIN ADAMI JAK VURDU.. İÇERDE KOMBİNEZONU ARIYOR.. AH.. SİZ İYİ ADAMLARSINIZ.. EĞER KOMBİNEZONU TANCA'DA BİN HASANA..
KENDİNİZİ YORMAYIN BAYAN HANGİ HASAN'A?

BİN HASAN SİZE ÇOK PARA VERİR.. BU GECE İÇİN ÖZÜR DİLERİM.. KOMBİNEZON YATAK ODASINDA TUVALETİN ÜSTÜNDEKİ VAZONUN İÇİNDE..AH.. HAYAT ELVEDA
LOLA SON NEFESİNİ BİLE NEFESLERİ KESECEK KADAR ŞAHANE VERDİ.

ZAVALLI TAZE ŞİMDİ HAKİKİ OLARAK ÖLDÜ
EVET.. ONUN VASİYETİNİ YAPMAK ZORUNDAYIZ HÜSNÜCÜĞÜM.. FAKAT ARTIK ONU TUTMA RAHATSIZ OLABİLİR.

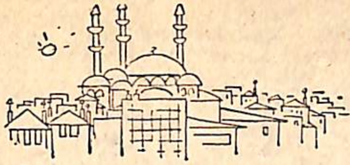

KAŞKORSE.. DON. KİLOT. FANİLE.. SÜTYEN.. AMA KOMBİNEZON YOK!.. BOZULDUM ARTIK.

KAPI YAVAŞCA AÇILANDI_
İŞTE KATİL ŞEF!
YA BİZİ DE VURURSA?

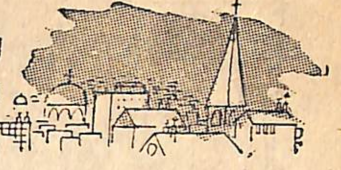

GENE KAŞKORSE.. ULAN BU KAMARADA BİR TEK KOMBİNEZON BULUNMAZ MIIII?
İŞTE VAZO YANINDA DURUYOR ONU ORDAN ALMAYA SIKI YÜREK İSTER. BENDE İŞ YOK
BENDE VAR ŞEF.. SÖYLE YANA ÇEKİL YAYLANIYORUM.

HÜSNÜ BİRDEN ODAYA JET GİBİ DALDI VE VAZOYU ŞIPŞAK ALDI...
AL VE KAÇ HÜSNÜ!.
BURDA DA YOK.. BURDA HİÇ YOK.

ULAAANN!..
Haftaya: VAHŞİ TAKİP_

Sımsıcak-bumbuz

YALÇIN KAYA

MAYMUNUN GÖZÜ AÇILDI

AŞÇIBAŞININ, öbür vardiyadaki bulaşıkçıya 1200 kron aylık verip beni 833 kronla yetinmeye zorlamasını bir türlü anlayamıyordum. Eskilik-yenilik meselesi değil. Eğer eskilik göz önüne alınacak olsa, ben ondan tam onbeş ay eskiyim.

Çalışmıyor muyum?... Eşek gibi çalışıyorum. Öğünmek gibi olmasın ama, dünyanın en iyi bulaşıkçısıydım. Aşçıbaşı kontrola geldiği zaman tek kusur bulamaz. Öylesine titizim.

Peki, ne bu yâni?

Anlıyorum: Ağır çalıştığımı söyleyeceksiniz. O da değil. Bulaşıkçı olarak benden seri çalışan bulunamaz. Uçağın pervanesi dönerken nasıl görünmezse, ben de iş yaparken öyleyimdir; imkânı yok göremezsiniz. İşe başladığım ilk haftalarda, Aşçıbaşı bu yüzden «Hangi cehenneme gitti bu herif?!.» diye bağırarak restoranı altüst ederdi. Bütün kıyı bucak yerlerde aradıktan sonra yine bulaşıkhaneye gelip olanca sesiyle «Ariiif, Arif!...» diye bağırınca, ben işi bırakır, sorardım:

— Buyur aşçıbaşı?

— Aaa, sen burda mıydın?

Durmasam, ise devam etsem, hâlâ görmeyecek.

Böylesine çalışkan bir insanın 833 kron alıp Branislav uyuntusunun 1200 krona lâyık görülmesi olacak şey mi?!. Ama oluyor işte. Kaç defa zam istediysem, Aşçıbaşı o kadar defa «Beğenmiyorsan çık!» dedi.

İsveç endüstrisi kriz dönemine girmişti. Fabrikalar teker, çifter kapanıyordu. Yoksa restoranı çoktan bırakırdım. Sen eşek gibi çalış, 833 kron al; elin oğlu tembelliğinden dolayı türü günde seksen kere azarlandığı halde 1200 kron alsın... Bu, ne adalete sığar, ne insaniyete...

Haa, onu söyleyecektim: Branislav beş dakika bulaşıkhanedeyse, onbeş dakika istirahat odasında... Ben mi?... 7,5 saat bulaşıkhanede, yarım saat istirahat odasında. Kanunen bir saat dinlenme hakkım olmasına rağmen...

Ondan sonra o 1200 kron alıp bankaya 900 kron atacak, ben onun bankaya attığından 67 kron eksik aylık alacağım. Allahını seven söylesin, bu ne iştir böyle?...

Paskalya yortusuna bir hafta kala isyan bayrağını çektim... Sabahtı. Saat sekizi üç geçiyordu. Aşçıbaşıyı, bütün mutfağı görebilen camlı bölmesinden alıp bulaşıkhaneye getirdim. İçerisi dandiniydi. Tekneler, lâvabolar, Yugoslavın bana devrettiği pis tencere ve tabaklarla doluydu. Branislav'ın böyle, bol bulaşıklı «günaydın» ları beni çıldırtırdı.

— Görüyor musunuz? dedim.

Hiç tınmadı.

— Olmaz ki bu! dedim. Ben kendisine tek kab bırakmam, bilirsiniz.

Gayet sakin bir şekilde:

— Evet, biliyorum, dedi. Nitekim sen de benim onu her zaman azarladığımı bilirsin.

— Kendisine 1200 kron verdiğinizi bildiğim gibi...

Aşçıbaşı, beyaz külâhını geriye kaydırıp:

— Uzatma, ben onunla konuşacağım... dedi.

— Aylığına zam için mi?

— Kafamı kızdırıyorsun Memnun değilsen, işi bırak.

Kızgınlığım son haddini bulmuştu.

— Öyle yapmak gerekecek galiba! diye söylendim.

— Şu halde dilekçeni yaz, onbeş gün çalış, defol!...

Bir müddettir cebimde taşıdığım tarihsiz dilekçeyi apartopar çıkarıp tarih attım ve hışımla kendisine uzattım.

Şaşırdı, fakat kâğıdı almamazlık etmedi.

Oh be, dünyalar varmış! Dilekçeyi verince, bir rahatladım, bir rahatladım ki, tahmin edemezsiniz. Üstümden büyük bir yük kalktı. Böyle olacağını bilseydim, dilekçeyi çoktan dayardım.

O gün yine seri çalıştım. Ancak kendimde eskisi gibi bir yorgunluk hissetmedim. Rahatlamaktan olacak.

Paydos edince, bizimkilerin toplandıkları Almera Kafeteryasına gidip çocuklara iş sordum. Restoranı bırakacağımı duydukları zaman, iyi etmediğimi söylediler.

— Aman canım, dedim, ben eşek olduktan sonra semer mi bulunmaz?!.

Antepli:

— Valla, fil olsan hava! dedi. İşler çok bozuk. Bildiğin gibi değil.

— Kriz var yahu! dedi Tüysüz.

— Biliyorum, diye cevap verdim.

— Ee, biliyorsan, ne ot yemeğe bırakıyorsun restoranı?... İnsan, önce işi bulur, ondan sonra bırakır. Piyasa berbat. Çalışma Bakanı bile kendisine iş arıyor. Dilekçeyi geri almaya bak.

Hıh, dilekçeyi geri alacakmışım!.. Asla!... Zaten istesem bile, aşçıbaşı vermez. Vermezse vermesin. Sanki yalvaran var...

* * *

İşi iyice astım. Bütün günüm istirahat odasında geçiyor. Dilekçe meselesi kafamı allak bullak etti. Nasıl isteyeceğime bir karar verebilsem, gerisi kolay... Aşçıbaşı beni tekrar kontrola başladı. Yalnız kontrolla kalsa iyi. Demediği kalmıyor. Haylâzın, parazitin biriymişim. Çalışmadan para kazanmak istiyormuşum.

Ben verilecek cevabı bilirim ama, (sırf «temiz» kâğıdı koparmak için) dilimin ucuna gelen lâfları tükrükleyip tükrükleyip yutuyorum. Adam, yazacağı bonserviste «Yukarıda ismi, resmi bulunan şahıs, İsveç parasıyla on öre etmez» dedi mi, ayvayı yemişimdir. Hiçbir işyeri almaz artık.

Yoksa lâf altında kalmayı katiyen sevmem. Kahrolası bonservis!... Herif, bunu bildiğinden, bağırıyor da bağırıyor. Eli bağlı kadının ırzına geçmek gibi bir şey.

Adamın bakışlarında sevinç ışığına rastlayınca, büsbütün yıkıldım. Sadist alçak, on üç gün daha sabretsen, ne olur yâni?!.

Paydos ederken, Branislav'a yığınla bulaşık bıraktım. Hep o mu bırakacak?!.

* * *

Bugün «akşam» postasındayım. Bulaşıkhaneye geldiğim zaman afalladım. Bizim dilekçe, balık tavalarının bulunduğu rafta durmuyor mu!...

Üzerinde aşçıbaşının el yazısı: «Ayrılma isteğiniz kabul edilmemiş, aylığınıza dörtyüz kron zam yapılmıştır.»

Sevineyim mi, kızayım mı bilemedim. Daha doğrusu, hem kızdım, hem sevindim... İşsiz kalmadığıma sevindim. Zam desen, o da sevindirici. Ancak bütün o tatsızlıklara ne lüzum vardı?... Kızdığım taraf, işte bu.

Bak artık eskisi gibi çalışır mıyım?... Gözü sonradan açılan maymun, insan olmaya karar verince, bir daha hayvan gibi çalışıp yorulmak istemiyecektir elbette.

* * *

Branislav dinlenme odasındaydı. Saate baktım ve:

— Erken gelmişsin, dedim.

— Seninle konuşmak için öyle geldim, dedi.

Elimi tutarak ilâve etti:

— Duydum, kalıyormuşsun. Aman aman, iyi oldu. Başkası gelsin istemiyorum. Seninle iyi anlaşıyoruz.

Adamın bıraktığı bulaşıkları yıkarsan, elbette böyle diyecek. Gerçi son zamanlarda ben de bırakıyordum ama, o bunu geçici sayıyor olmalıydı.

— Yahu, aşçıbaşının huyunu nasıl keşfettin?... diye sordu Branislav.

— Anlamadım, dedim.

— Hadi hadi, numara yapma!

Bunu söyledikten sonra ciddileşti:

— Tom çıtlatmasaydı, benim de haberim olmıyacaktı, dedi. «Kimseye açıklama!» dedi de, ondan sana söyleyemedim. Yoksa seni sevdiğimi bilirsin.

İşin altında bir çapanoğlu vardı. Bilir görünüp ağzından lâf kapmak istedim:

— Söylemediğin iyi olmuş. Belki çenemi tutamazdım. Sen bana, ben ona, o şuna derken, herkesin kulağına giderdi... Ben meseleyi çoktan keşfettim ama, tatbik etmek istemedim.

— Seninkisi aptallık!... Yazık değil mi, kendini o kadar zaman boşuna yordun?... Az para alman da caba... Madem bu adam böylesinden hoşlanıyor, sen de öyle yapacaksın. Sadece hoşlanmak değil, biraz da işinin gereği. Aşçılara bağıramaz ki... Bir şey söylemeye kalksa, elinden kaçırır. Yetişmiş aşçı bulmak zor. Ama «bulaşıkçı» öyle mi ya?!. Kapıda yığınla.

— Yabancıyız, birader! dedim. Ne iş bulursak, çalışıyoruz... Bir memlekette yabancı insan olacağına yerli eşek ol, daha iyi!

Çok doğru söylediğimi belirttikten sonra kaldığı yerden devam etti:

— Aşçıbaşı, bildiğin gibi, bütün aşçıların başıdır.

Kendisini alayla alkışladım:

— Bravo vallahi! Doğrusu, herkesin aklına gelecek şey değil bu.

— Dalga geçme! Fakaaat... Fakat aşçıbaşı, aşçılara karışamayınca, bu sefer ne oluyor?

— Çok feci bir şey oluyor, diye konuştum.

— Aşçıbaşı altüst oluyor.

— Altüst olunca da, «aşçıbaşı» değil, «başı aşçı» oluyor.

— ... Ve bize karışmaya başlıyor. Zira bize de karışmasa, firmada kendisine yapılacak bir iş kalmıyor. Yani fonksiyonsuz kalıyor. O zaman da elbet rahatsız oluyor, bunalıyor... Şimdi söyle bakalım: Sen kapları tertemiz yapıp kendisine kusur bulacak bir şey bırakmazsan, bu adam seni sever mi?... Söyle ama, sever mi?

Bak sen, zam alamayışımın sebebi meğer neymiş!... Branislav üsteledi:

— Sever mi, söyle?

— Sevmez, dedim baştan savma.

Yugoslavın çenesi açılmıştı. Açılmışken de, birkaç konuyu birden geğirmek istiyordu. İki gün önce aldığı dikiş makinesinin özelliklerini ballandıra ballandıra anlatmaya koyuldu. Benim kafam ise deminki meseledeydi. Aşçıbaşının «fonksiyon» unu arttıracak kaytarma usulleri düşünüyordum.

* * *

Aşçıbaşıyla aramız kaymak gibi... Haftada bir gün tatiliz ya, ben kendime bir gün daha izin verip iki gün tatil yapıyorum. İşe gitmediğim günün ertesinde, aşçıbaşıdan bol öfkeyle baharatlanmış paparayı yerken damarlarıma tatlı bir sıcaklığın yürüdüğünü hissediyorum sadece... Azarladığı sırada gözlerine dolan sevinç ışığının sadistlikle ilgisi yokmuş. Bunun fonksiyon bulma mutluluğundan ileri geldiğini henüz henüz anlıyorum.

Geçenlerde beni azarlarken sevinçten ağladı. Adamın ağlaması bana bir dokunsun...

En değerlilerinden yirmi kadar porselen tabak seçip tek tek yere çalmaya başladım. Aşçıbaşı âdeta çıldırdı. Bir bağırmak, bir bağırmak ki, müşteriler bile bulaşıkhaneye koştu.

Adam, sekizinciden sonra, kırılan her tabakta küfrederek yanaklarımı öpmeye girişti.

* * *

Aylığım mı?.. Şimdilik 1400 kron... Benim bildiğim İsveçli, gözyaşı dökmezdi. Bir soruşturdum; ninesi Portekiz'liymiş.

sabah olsa...
TRAŞ OLSAM.
Blue Bleu
TRAŞ KREMİ
Blue Bleu
TRAŞ KREMİ
TRAŞ OLMAK ÖZLEMİNİ YARATIR
İlâncılık: 5948 - 73

Milletler Gülüyor

Fikir

Ünlü tiyatro tenkitçisi, bir oyunun galasına dâvet edilmişti. Birinci perdede mışıl mışıl uyudu İkinci perdede yalnız uyumakla kalmadı, seyirciyi tedirgin edecek şekilde horladı da. Antrakta karşılaştığı oyun yazarı, sitem dolu bir sesle:

— Uyumanızdan anlaşıldığına göre, oyunumu beğenmediniz galiba, dedi. Bu konudaki fikirleriniz?...

— Ne diyeyim bilmem ki, diye mırıldandı ünlü tenkitçi. Fikirlerim birinci ve ikinci perdede gözlerimden anlaşılmıyor muydu?

Su donarsa...

Kimya dersinde öğretmen Antonyon'a sordu:

— Suyun, buz haline geldiği nasıl anlaşılır?

Antonyon cevap verdi:

— Parasından... Kalıbı bir franktan satılır!

— Banyodan alınacak başka bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?

— Ayakkabılarımı giymedim diye hakkımda neler düşünüyorsunuz kimbilir?

— Ama bakın, içimde elbise var!...

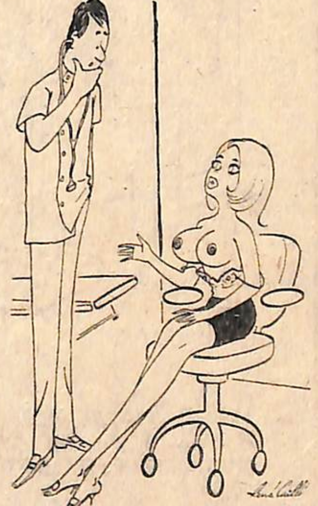
Alışkanlık

Kont Belignard'ın, Anju'da güzel bir bağı ve şatosu vardı. Şehrin tanınmış kimyagerini yemeğe dâvet ederek ona, kendi bağından topladığı üzümlerle yaptığı şaraptan ikram etti. Şarabı çok beğenen kimyager:

— Fevkalâde olmuş, dedi. Şarabın bu kadar güzelini, ben de mahzenimde bulundurmak isterdim.

Kont, ertesi gün kimyagere bir şişe beyaz şarap gönderdi, etiketine de, «Kont Belignard tarafından, kimyager Mathü'ye...» yazılı bir kartvizitini ekledi.

İki gün sonra hiç beklemediği şu haberi aldı kimyagerden: «Tahlili yapılmış, şeker ve albümine rastlanmamıştır!»

— Doktorcuğum, göğsümde bir şey var mı?

— Vaaar... Hem de bir değil iki...

Çapkın horoz

Ölen horozunun yerine, genç bir İspanyol horozu almıştı. Hiç yabancılık duymayan, yeni arkadaşlarını yadırgamayan horoz hemen tavukların işini bitirmiş, şehvetini dindirecek tavuk kalmayınca bu sefer kümeste bulunan dişi yaratıklara, bu kaz'mış, bu ördekmiş, bu hindiymiş demeden, yaradana sığınıp girişmişti.

Bereketli bir döl elde edeceğini uman sahibi, durumdan son derece memnundu. Sık sık bahçede geziyor, göz ucuyla horozun marifetlerine bakıyordu.

Üç gün beş gün derken bir sabah âniden yere düşen horozun hareketsiz kaldığını görünce, bayağı üzüldü adam.

— Yazık, dedi. Kendini çok harcadı, kuvvetini tüketti, sonunda halsizlikten öldü gitti!

Fakat üzülmenin sırası değildi. Zira başının üstünde çığlık atarak alçalan bir dişi atmaca, aşk şehidi horozun üstüne indi, iniyordu. Adamcağız eli ile atmacayı kışkışlayarak:

— Pis hayvan, diye bağırdı. Benim kahraman horozumu kendine yem yapacaksın değil mi?

Taş almak için yere eğildiği sırada bir gözünü açan horoz:

— Şişşt, dedi. Sen de benim gibi ölü numarası yap. Bırak hele aşağıya bir insin!...

Vâdeli mi, vâdesiz mi?

Zil sesi ile kapıyı açan banker, karşısında pejmurde kıyafetli birini görünce şaşırdı. Bir şey sormasına meydan kalmadan:

— Affedersiniz mösyö, dedi dilenci kılıklı ziyaretçi. Başına elli bin lira mükâfat konan bir zavallıyı saklayabilir misiniz?

Mesleği bankacılık olan ev sahibi:

— Elbette, dedi. Buyrun lütfen...

Misafire sigara ve likör ikramından sonra sordu:

— Bu elli binlik başı vâdeli mi yatırmak istersiniz, vâdesiz mi? Yoksa, özel çelik kasalarda mı saklayayım?

Hastalık

Kadın, tedavi gördüğü doktora:

— Doktor bey, dedi, iyileştiğime bir türlü inanamıyorum!

Doktor teminat verdi:

— «Çalma huyunu» tamamen unuttunuz artık madam Paguette! Normal herhangi bir insan gibi istediğiniz yere gidebilirsiniz korkusuzca.

— Teşekkür ederim doktor, bu iyiliğinize karşı borcum nedir?

— Vizite ücretim buna karşılık zaten! Ama eğer bir düşeş olur da, rastgelirse, oğlum için bir transistorlu radyo istiyorum!

Fotoğraf

Hayvanat bahçesindeki marifetli maymunun fotoğrafını çekmek isteyen turist, hayvanın bakıcısına maksadını açıkladı.

— Bir dakika mösyö, dedi bakıcı. Rahat çalışmanız için şu seyirci kalabalığından hayvanın önünü açmalarını rica edeyim.

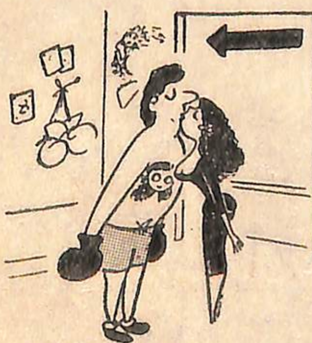
İki dakika sonra da dönüp, makinesini âyarlayan turiste:

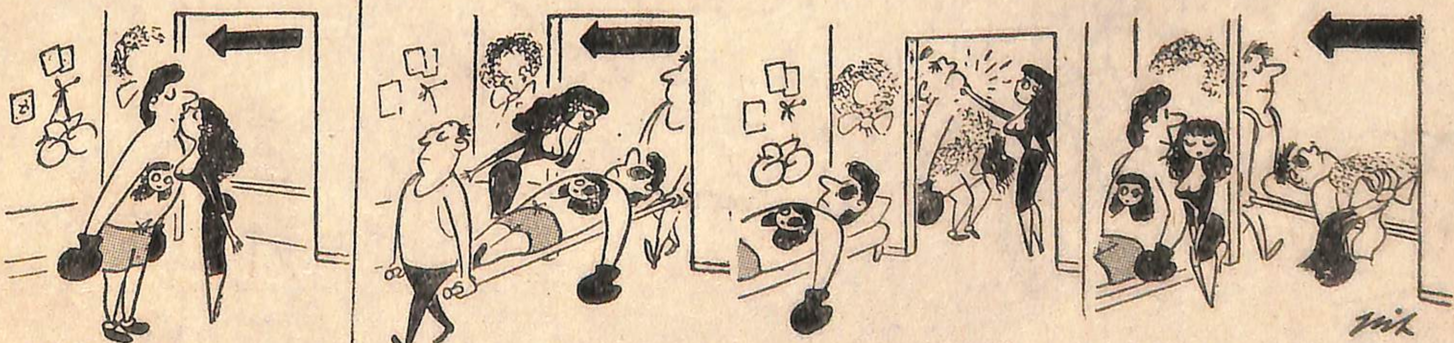
— Buyrun, dedi.

Hayvanın önü açılmıştı ama, seyirciler maymunun arkasında toplanmıştı.

— Başka bir arzunuz varmı? diye soran bekçiye, başını iki tarafa sallayan turist:

— Anlatamadım galiba, dedi. Grup fotoğrafı değil, ben sadece maymunun resmini çekmek istiyordum!

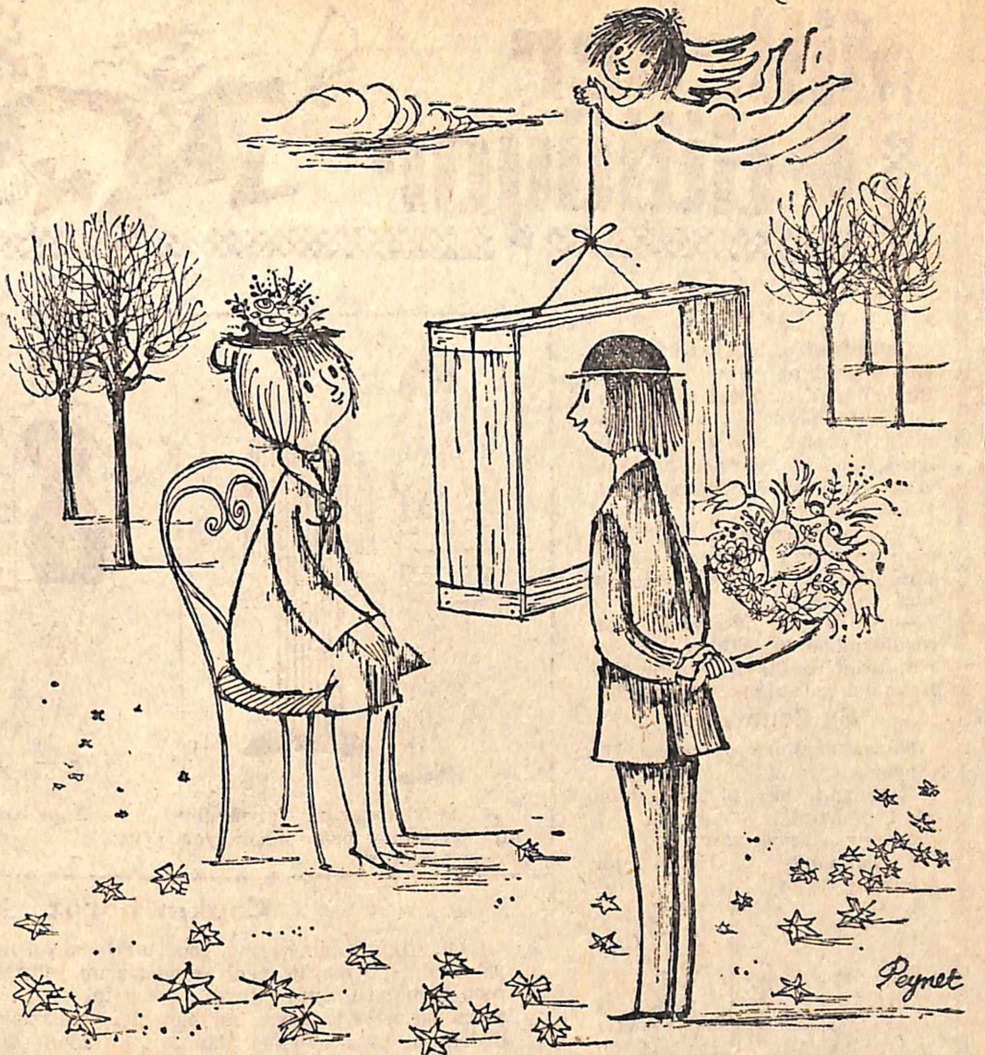

Yazısız

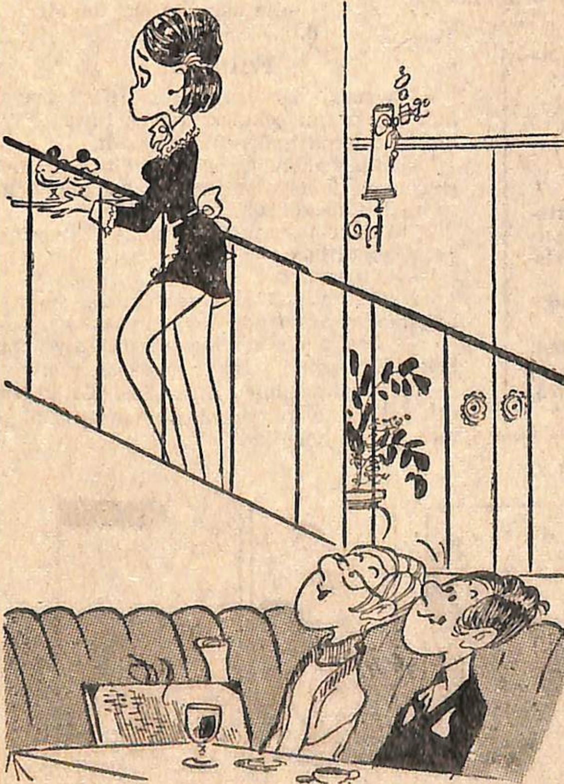
Dünya Karikatürleri

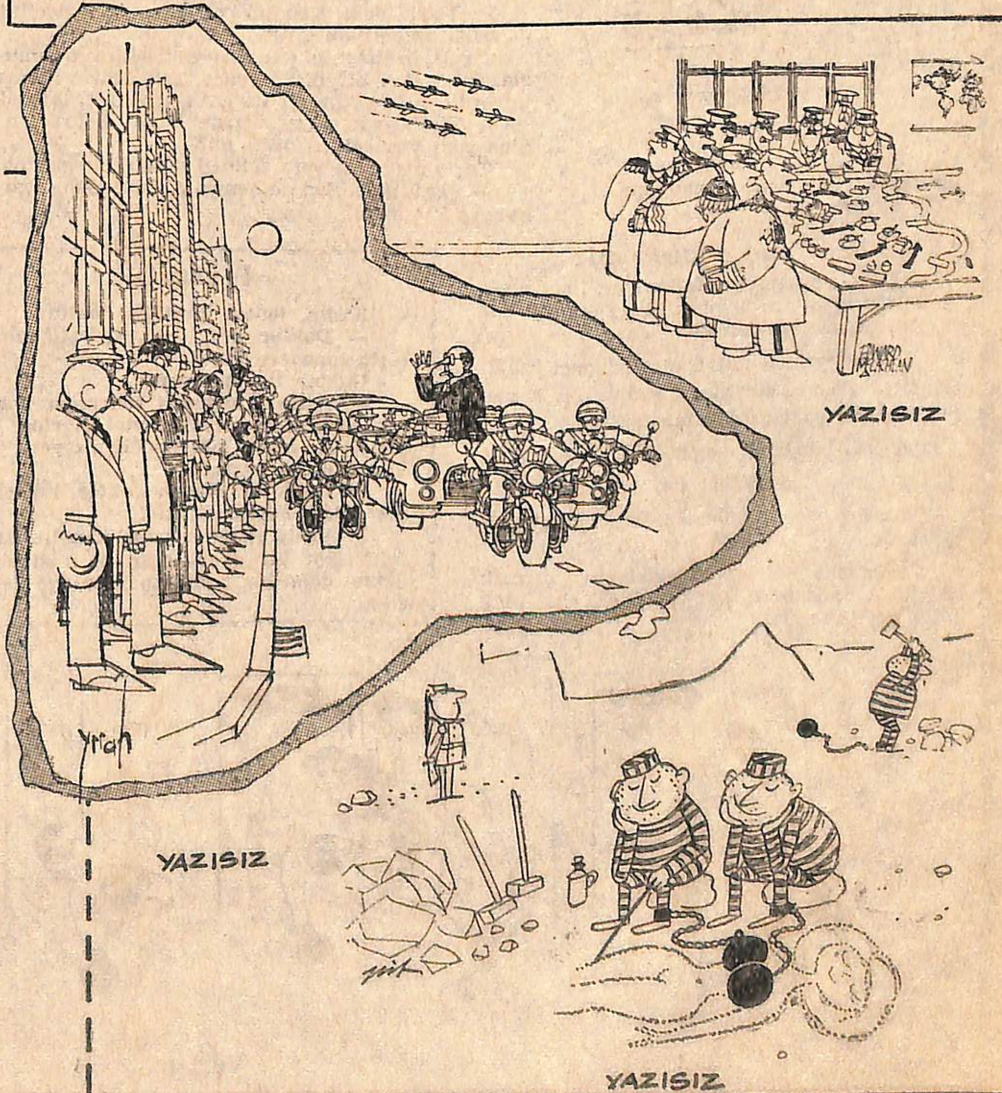
— HAYIR, HAYIR BEN ÖYLE YAPMIYORUM... KOCAMI ÇIPLAK REVÜ SEYRETMEYE GÖTÜRÜYORUM...

— SEVGİLİ DİNLEYİCİM, ŞİMDİ SİZE İKİNCİ PROGRAMI TAKDİM EDİYORUM. AŞK, ÇİÇEKLER VE KÜÇÜK KUŞLAR ...

— KARNIMIZ DOYMADI, GÖZÜMÜZ DOYSUN BARİ ...

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ